

บรรยากาศภายในโรงเรียนให้เอื้อต่อการเรียน เช่นมีรายการโทรทัศน์แบบสมัครสมาชิกหรือเคเบิลทีวี เพื่อมีรายการภาษาต่างประเทศ ควรแนะนำแหล่งเรียนรู้และรู้จักใช้แหล่งเหล่านั้นที่มีอยู่ในโรงเรียนให้เต็มที่

2.2.16.10. วิธีสอน

ผู้สอนจำนวนครึ่งหนึ่งคือ คือจำนวน 9 คน จากทั้งหมด 18 คน ระบุว่ามีปัญหาในด้านวิธีสอน ปัญหาที่ระบุนมากที่สุดคือผู้สอนยังไม่เข้าใจวิธีสอน และไม่ทราบวิธีสอนใหม่ๆ นอกจากการบรรยาย ปัญหาอื่นๆคือวิธีสอนที่ใช้อยู่ไม่มีความหลากหลาย ไม่สามารถดำเนินการตามแผนการสอนได้ บางครั้งไม่เหมาะสมกับผู้เรียน หรือไม่บรรลุเป้าหมายที่วางไว้กับกลุ่มผู้เรียน ผู้สอนเองบางครั้งต้องบรรยายและปฏิบัติกิจกรรมเท่าที่จำเป็น เนื่องจากไม่มีสื่อช่วย

กลุ่มตัวอย่าง ได้ระบุข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาด้านวิธีสอนหลักๆ ดังนี้ ควรจัดอบรมครูผู้สอน โดยการจัดอบรมครู เพื่อให้ศึกษาวิธีการสอนแบบใหม่ๆ ส่วนวิธีการอื่นๆคือ พยายามทดลองเลือกใช้วิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนของตนและใช้หลากหลาย โดยอาจจะใช้สื่อประกอบ จัดค่ายภาษา ศึกษาดูงานการสอนจากมหาวิทยาลัย จัดอบรมครูผู้สอนเป็นกลุ่มโรงเรียนเอกชนโดยเฉพาะ และควรเพิ่มรายวิชาชีพครู ในบางสูตรระดับปริญญาตรี เช่นหลักสูตรอิสลามศึกษา

2.2.16.11. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

ผู้สอนจำนวนส่วนใหญ่ คือจำนวน 12 คน จากทั้งหมด 18 คน ระบุว่ามีปัญหาในด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ปัญหาที่ระบุนมากที่สุดคือ ผู้สอนไม่ค่อยจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านเวลา และผู้เรียนมีคาบเรียนมากเกินไป หากมี กิจกรรมที่มีก๊น้อยมาก อีกทั้งผู้เรียนเองก็ให้ความสนใจน้อยหรือไม่สนใจเลย และไม่เข้าร่วมกิจกรรม นอกจากนี้ ปัญหาอื่นๆ ได้แก่ กิจกรรมขาดความหลากหลาย ครูผู้สอนไม่มีเวลาจัด และบางครั้งโรงเรียนไม่สนับสนุนให้จัดกิจกรรม

กลุ่มตัวอย่าง ได้ระบุข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาด้าน กิจกรรมหลักๆ ดังนี้ จัดกิจกรรมช่วงเวลาพิเศษและพยายามดึงผู้เรียนให้เข้าร่วม เช่นจัดค่าย ดูงานต่างประเทศ หรือจัดละคร เป็นต้น นอกจากนี้ ข้อเสนอแนะอื่นๆปลีกย่อยคือ โรงเรียนควรสนับสนุน โดยการจัดช่วงเวลาให้ครูและนักเรียนสามารถจัดกิจกรรมได้ รวมทั้งให้ชุมชนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนี้ด้วย

2.2.16.12. การวัดและประเมินผล

ผู้สอนจำนวนบางส่วน คือจำนวน 5 คน จากทั้งหมด 18 คน ระบุว่ามีปัญหาในการวัดและประเมินผล แสดงให้เห็นว่าการวัดและประเมินผลไม่ใช่ปัญหาหลักของผู้สอนภาษาต่างประเทศ โดยปัญหาที่ระบุไว้คือ วิธีการประเมินไม่เหมาะสม ตามความเห็นของครูผู้สอนเห็นว่าบางจุดประสงค์ในแผนการสอนของหลักสูตรที่ให้ไว้ มีวิธีการวัดที่ไม่ถูกต้องและต้องใช้เวลาเนิ่นนานเกินไป บางครั้งในหลักสูตรเองยังไม่ชัดเจนในการวิธีการวัดและประเมินผล

สอนมากกว่าภาษาต่างประเทศเท่าใดนัก อีกทั้งผู้สอนไม่นิยมใช้สื่อและอุปกรณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ในการประเมินผู้เรียน พบว่าผู้สอนภาษาต่างประเทศโดยภาพรวมให้น้ำหนักการประเมินผลการเรียนกับการสอบปลายภาคมากที่สุด โดยนิยมใช้เครื่องมือวัดเป็นข้อสอบแบบปรนัยสูงสุด รองลงไปแบบอัตนัย การปฏิบัติจริงและชิ้นงานสะสมผลงานเป็นลำดับสุดท้าย

ส่วนข้อมูลด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนภาษาต่างประเทศเห็นว่าผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาใช้ภาษาต่างประเทศในชุมชนหรือตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ยกเว้นภาษามลายูและอาหรับที่พบว่าผู้เรียนพอมีโอกาสในการใช้บ้างในเทศกาลหรือกิจกรรมทางศาสนาอิสลาม

นอกจากนี้ ผู้สอนภาษาต่างประเทศระบุว่าภาระงานสอน หลักสูตร ผู้เรียน จำนวนของผู้เรียน บรรยากาศในชั้นเรียน ระยะเวลาในการฝึก สื่อการเรียน แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน วิธีสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นปัญหาหลักที่พบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ และเห็นว่าประเด็นช่วงเวลาในการเรียนและการวัดและประเมินผล ไม่ได้เป็นประเด็นปัญหาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศแต่อย่างใด

กลุ่มตัวอย่าง ได้ระบุข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาด้านวิธีการวัดและประเมินผล
หลักๆ ดังนี้ ควรเปลี่ยนไปใช้วิธีวัดอื่นๆที่เหมาะสมและถูกต้อง ทั้งนี้ควรเน้นสภาพความเป็นจริงของ
นักเรียนมากกว่าที่เป็นอยู่ ควรมีคำอธิบายที่ชัดเจนมากกว่านี้และควรเพิ่มความรู้ในการวัดและประเมินให้
มากกว่าเดิม

โดยสรุป ประเด็นปัญหาที่ผู้สอนระบุว่าเป็นปัญหาหลักสำหรับการเรียนการสอนคือ ภาระงานสอน
หลักสูตร ผู้เรียน จำนวนของผู้เรียน บรรยากาศในชั้นเรียน ระยะเวลาในการฝึก สื่อการเรียน แหล่งเรียนรู้
นอกชั้นเรียน วิธีสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ส่วนประเด็นปัญหาที่ผู้สอนส่วนใหญ่พบว่าไม่เป็น
ปัญหาหลักคือ ช่วงเวลาในการเรียน การวัดและประเมินผล

ข้อมูลสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของผู้สอนภาษาต่างประเทศโดยสรุป

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พบว่าส่วนใหญ่กำหนด
หลักสูตรเอง โดยใช้สาระการเรียนรู้และมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 เป็น
แนวทางในการจัดทำหลักสูตร และได้สอบถามข้อมูลความต้องการจากชุมชน ผู้ปกครองและผู้เรียน ซึ่งพบ
ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาอื่น โดยในการจัดทำหลักสูตรนั้น ผู้สอนส่วนใหญ่มี
ส่วนร่วม โดยมีหน้าที่เป็นกรรมการร่างหลักสูตรมากที่สุด ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนเป็น
ผู้ผลิตและเลือกตำราและสื่อการเรียนใช้ในโรงเรียนเอง โดยตำราและสื่อการเรียนที่ใช้มีความหลากหลาย
ส่วนใหญ่มักเป็นเอกสารตำราที่ผลิตในประเทศและเป็นเอกสารที่ผู้สอนเป็นผู้รวบรวมจากแหล่งต่างๆมา
ประกอบ นอกจากนี้ยังใช้ตำราจากต่างประเทศมาประกอบ รวมทั้งผู้สอนเรียบเรียงเอง แต่ที่น่าสังเกตคือ
ตำราภาษาอาหรับจะเป็นตำราจากต่างประเทศมากที่สุด และเอกสารตำราที่ใช้ในภาษามลายูมีความ
หลากหลายมากกว่าภาษาอื่น นอกจากนี้ ผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ให้ความสนใจในรายละเอียดของ
หลักสูตรทุกข้อ ยกเว้นการสอนซ่อมเสริมที่แสดงให้เห็นว่าเป็นหัวข้อที่ไม่ค่อยมีความสำคัญเท่าใดนัก

ในกระบวนการสอนนั้น พบว่าผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ยังยึดการสอนแบบฝึกปฏิบัติเป็น
หลัก และไม่ค่อยนิยมใช้รูปแบบการทำโครงการและการพาไปทัศนศึกษา นอกจากนี้ ผู้สอนให้ความสำคัญ
กับความรู้ด้านศัพท์ว่ามีความสำคัญในการสอนมากที่สุด และความรู้ในด้านวัฒนธรรมมีความสำคัญน้อย
ที่สุด ทั้งนี้ผู้สอนในภาพรวมเห็นว่าทุกทักษะและองค์ความรู้มีความสำคัญเชิงบวกกับการสอน
ภาษาต่างประเทศ แต่เมื่อพิจารณาในรายภาษา พบความแตกต่างคือผู้สอนภาษามลายูกลับให้ความสำคัญต่อ
ทักษะการอ่านมากที่สุด และไวยากรณ์น้อยที่สุด สำหรับกิจกรรมที่เห็นว่ามีประโยชน์มากที่สุดตาม
ความเห็นของผู้สอนภาษาต่างประเทศ คือ เรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง และที่มีประโยชน์น้อยที่สุด คือการฟัง
เพลง ทั้งนี้ผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้งสามภาษาเห็นด้วยในเชิงบวกว่า การสอนภาษาต่างประเทศควร
เป็นไปในลักษณะสัมพันธในทักษะการฟัง-พูดและอ่าน-เขียน และพบว่าผู้สอนไม่ได้ใช้ภาษาไทยในการ

3. ผู้เรียน

3.1. ข้อมูลทั่วไป

3.1.1. เพศและอายุ

จากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวน 36 คนที่เรียนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามพบว่า เป็นเพศหญิงร้อยละ 58.33 (21 คน) และเพศชายร้อยละ 41.66 (15 คน) จากข้อมูลข้างต้นเป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้เรียนภาษาอาหรับที่สุ่มได้ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ส่วนภาษาอื่นๆ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีอายุเฉลี่ย 17.64 ปี โดยผู้เรียนภาษาอาหรับมีอายุเฉลี่ยมากที่สุด คือ 18.42 ปี และผู้เรียนภาษามลายูมีอายุเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ 16.92 ปี แต่เป็นกลุ่มที่มีความแตกต่างทางอายุมากกว่ากลุ่มอื่นจากค่าเฉลี่ยมาตรฐาน 5.07

3.1.2. คะแนนผลการเรียนสะสมสายสามัญ

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่สุ่มได้เป็นผู้เรียนมีเกรดเฉลี่ยในสายสามัญตั้งแต่ 2.10 ถึง 3.90 ซึ่งหมายถึงเป็นผู้เรียนกระจายในระดับต่างๆ ซึ่งสามารถเป็นตัวแทนของผู้เรียนในระดับต่างๆ ตั้งแต่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำจนถึงสูงได้

3.1.3. เชื้อชาติและสัญชาติ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีสัญชาติและเชื้อชาติไทยทั้งหมด

3.1.4. ภาษาที่นักเรียนใช้ในชีวิตประจำวัน

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่พูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จาก 36 คน พบว่ามี 14 คน ยังพูดภาษามลายูถิ่น และอีก 2 คน พูดภาษาอาหรับ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ปรากฏพบผู้ใช้ภาษาจีนพูดในชีวิตประจำวัน 1 คน จากข้อมูลนี้ชี้ให้เห็นว่าในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีผู้เรียนที่เป็นผู้รู้สองภาษา (bilingual) และแสดงให้เห็นถึงภาวะสองภาษา (bilingualism) ในบริบทของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในบางพื้นที่อีกด้วย

ตารางที่ 64 แสดงจำนวนและร้อยละของภาษาที่ผู้เรียนใช้ในชีวิตประจำวัน

	ไทย	มลายูถิ่น	อาหรับ	อื่นๆ (จีน)
จำนวน	28/36	14/36	2/36	1/36
ร้อยละ	77.8	38.9	5.6	2.8

3.1.5. อาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครองของผู้เรียน เป็นอาชีพรับจ้างทั่วไปและค้าขายมากที่สุด เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 22.2 ส่วนอาชีพอื่นๆคือทำธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร ข้าราชการ และผู้สอนโรงเรียนเอกชน

3.1.6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครอง

จากการสำรวจพบว่า ผู้ปกครองของผู้เรียนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 20,000 บาทต่อเดือน โดยผู้ปกครองมากกว่าครึ่งมีรายได้เฉลี่ยที่ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน รองลงมาคือ 10,0001-20,000 บาทต่อเดือน แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองของผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่มีรายได้น้อย และเมื่อพิจารณาจากกลุ่มภาษา ไม่พบความแตกต่างที่ชัดเจน ดังแสดงในตารางที่ 65

ตารางที่ 65 แสดงรายได้ของผู้ปกครองของผู้เรียนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

ผู้เรียนภาษา		รายได้ผู้ปกครอง				ทั้งหมด
		ต่ำกว่า 10000	10001-20000	20001-30000	มากกว่า 30000	
อังกฤษ	จำนวน	6	4	1	1	12
	ร้อยละ	50.0	33.3	8.3	8.3	100.0
มลายู	จำนวน	8	3	-	1	12
	ร้อยละ	66.7	25.0	0.0	8.3	100.0
อาหรับ	จำนวน	6	4	1	1	12
	ร้อยละ	50.0	33.3	8.3	8.3	100.0
รวม	จำนวน	20	11	2	3	36
	ร้อยละ	55.6	30.6	5.6	8.2	100.0

3.1.7. ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งหมดตอบว่ากำลังเรียนภาษาอังกฤษ มลายูและอาหรับ สะท้อนให้เห็นว่าโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 3 ภาษาคือภาษาอังกฤษ ภาษามลายูและภาษาอาหรับ

3.1.8. ช่วงระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศครั้งแรก

จากการสำรวจเรื่องระยะเริ่มต้นในการเรียนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไป ผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่จำนวน 15 คน จากทั้งหมด 36 คน ตอบว่าเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่ในระดับคาถิกา รองลงมาคือระดับประถมศึกษา ซึ่งมีผู้ตอบ 12 คน เมื่อพิจารณาถึงการเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศแต่ละภาษา พบว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศแต่ละภาษาจะเริ่มเรียนในระดับชั้นแตกต่างกัน โดยผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถม คิดเป็นร้อยละ 75 ในขณะที่ผู้เรียนภาษามลายู ส่วนใหญ่เริ่มเรียนภาษามลายูในระดับชั้นคาถิกาและมัธยมศึกษาในสัดส่วนเท่ากัน ส่วนผู้เรียนภาษาอาหรับจะเริ่มเรียนภาษาอาหรับในระดับชั้นคาถิกามากที่สุดถึงร้อยละ 75

เป็นที่น่าสังเกตว่าคาถิกาเป็นระบบการศึกษาที่ผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศมากที่สุดถึงร้อยละ 47.2 ต่อระดับชั้นทั้งหมด และมีภาษาต่างประเทศหลากหลาย ได้แก่ภาษาอาหรับ มลายูและอังกฤษ

ตารางที่ 66 แสดงระดับชั้นที่ผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศครั้งแรก

ผู้เรียนภาษา		ระดับชั้น				รวม
		อนุบาล	ตาติกา	ประถม	มัธยม	
อังกฤษ	จำนวน	0	3	9	0	12
	ร้อยละ	0.0	25.0	75.0	0.0	100.0
มลายู	จำนวน	0	5	2	5	12
	ร้อยละ	0.0	41.7	16.7	41.7	100.0
อาหรับ	จำนวน	2	9	1	0	12
	ร้อยละ	16.7	75.0	8.3	0.0	100.0
รวม	จำนวน	2	17	12	5	36
	ร้อยละ	5.6	47.2	33.3	13.9	100.0

3.1.9. การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศที่จัดในประเทศและต่างประเทศ

จากการสำรวจพบว่าจากผู้เรียน 36 คน มีเพียง 7 คน ที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศ และส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่เรียนภาษามลายูมากที่สุด นอกจากนี้ผู้เรียนยังไม่เคยได้เข้าร่วมกิจกรรมในต่างประเทศเลย แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสร่วมกิจกรรมทางภาษาต่างประเทศ ซึ่งนำไปสู่ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

3.1.10. ประเภทของผู้สอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

จากการสำรวจพบว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ร้อยละ 80.6 เรียนกับผู้สอนชาวไทย ในขณะที่มีผู้เรียนเพียง 6 คนหรือร้อยละ 16.7 ที่มีโอกาสเรียนกับผู้สอนชาวไทยและต่างประเทศ แต่น่าสังเกตว่าจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 36 คนมีเพียง 1 คน ที่ระบุว่าเรียนกับผู้สอนชาวต่างประเทศ ซึ่งถือว่าน้อยมาก และเมื่อพิจารณาในด้านกลุ่มภาษาจะพบว่าในบรรดาผู้เรียนที่ได้สัมผัสกับผู้สอนชาวต่างประเทศนั้น พบว่าผู้เรียนภาษาอาหรับมีโอกาเรียนกับชาวต่างประเทศนอกเหนือจากผู้สอนชาวไทยมากที่สุด

ตารางที่ 67 ประเภทของผู้สอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

กลุ่มผู้เรียน		ประเภทของผู้สอนที่ผู้เรียนได้เรียนภาษาต่างประเทศ			รวม
		ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	ชาวไทยและชาวต่างประเทศ	
อังกฤษ	จำนวน	10	1	1	12
	ร้อยละ	83.4	8.3	8.3	100.0
มลายู	จำนวน	10	0	2	12
	ร้อยละ	83.3	0.0	16.7	100.0
อาหรับ	จำนวน	9	0	3	12
	ร้อยละ	75.0	0.0	25.0	100.0
รวม	จำนวน	29	1	6	36
	ร้อยละ	80.6	2.8	16.7	100.0

ข้อมูลทั่วไปของผู้เรียนภาษาต่างประเทศโดยสรุป

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ที่กลุ่มมามีทั้งหมด 36 คน แยกเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษ ภาษามลายูและภาษาอาหรับ ภาษาละ 12 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 17.64 ปี เป็นผู้เรียนที่มีความผลการเรียนหลากหลายตั้งแต่ 2.10 จนถึง 3.90 ทั้งหมดเป็นผู้เรียนชาวไทย ส่วนใหญ่พูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน แต่พบบางส่วนใช้ภาษามลายูถิ่นด้วย ถือเป็นผู้รู้สองภาษา ผู้ปกครองของผู้เรียนส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างและค้าขาย มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน ทั้งหมดกำลังเรียนภาษาอังกฤษ ภาษามลายูและภาษาอาหรับเป็นภาษาต่างประเทศ สะท้อนให้เห็นถึงการจัดภาษาต่างประเทศหลากหลายในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โดยผู้เรียนส่วนใหญ่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศในระดับตติยศึกษา ยกเว้นผู้เรียนภาษาอังกฤษเริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา ในแง่การสัมผัสกับภาษา ผู้เรียนเหล่านี้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาต่างประเทศน้อยมาก ส่วนใหญ่เรียนภาษาต่างประเทศกับครูสอนชาวไทย

3.2. ความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ

3.2.1. ความชอบในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ผู้เรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก เมื่อพิจารณาถึงผู้เรียนแต่ละกลุ่มภาษา พบว่าผู้เรียนภาษามลายูและอาหรับมีทัศนคติในการเรียนภาษาต่างประเทศดีกว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้เรียนภาษามลายูและอาหรับส่วนใหญ่ตอบว่าชอบเรียนในระดับมาก ในขณะที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ตอบว่าชอบในระดับปานกลาง

ตารางที่ 68 แสดงค่าเฉลี่ยระดับความชอบในการเรียนภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

ประเภทของผู้เรียน	ระดับความชอบเรียนภาษาต่างประเทศ	ความหมาย
อังกฤษ	3.50	ปานกลาง
มลายู	4.08	มาก
อาหรับ	3.92	มาก
รวม	3.83	มาก

3.2.2. ทักษะภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

จากภาพรวม ผู้เรียนเห็นว่าตัวเองมีทักษะต่างๆอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีทักษะการอ่านมากที่สุด รองลงมาคือการเขียน การฟังและการพูดน้อยที่สุดตามลำดับ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาในกลุ่มภาษาพบว่าทุกกลุ่มมีทักษะทุกทักษะในระดับค่อนข้างปานกลางถึงปานกลาง ซึ่งถือว่าไม่สูงมากนัก โดยผู้เรียนภาษาอังกฤษเห็นว่ามีความรู้การอ่านและเขียนมากที่สุด รองลงมาคือการฟังและพูดตามลำดับ ส่วนผู้เรียนภาษามลายูเห็นว่ามีความรู้การอ่านและฟังมากที่สุด รองลงมาคือการเขียนและพูดตามลำดับ และผู้เรียนภาษา

อาหรับเห็นว่ามีทักษะการอ่านมากที่สุด รองลงมาคือการเขียน การฟังและพูดตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่าทุกภาษา เห็นว่ามีทักษะการอ่านมากที่สุด และการพูดน้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นเชิงบวกหรือลบ จะพบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษมีทักษะทุกทักษะในเชิงบวก ยกเว้นอ่อนในทักษะการพูด ส่วนผู้เรียนภาษามลายูเห็นว่าอ่อนในทักษะการพูดและการเขียน ในขณะที่ผู้เรียนภาษาอาหรับเห็นว่าอ่อนในทักษะการฟังและการพูด

ตารางที่ 69 แสดงค่าเฉลี่ยระดับทักษะภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

ประเภทของผู้เรียน	ทักษะการฟัง	ทักษะการพูด	ทักษะการอ่าน	ทักษะการเขียน
อังกฤษ	3.00	2.67	3.17	3.17
มลายู	3.25	2.75	3.25	2.92
อาหรับ	2.83	2.58	3.33	3.08
รวม	3.03	2.67	3.25	3.06

3.2.3. ความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศ

โดยภาพรวม พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศทุกทักษะในระดับมากถึงมากที่สุด โดยต้องการปรับปรุงการพูดมากที่สุด รองลงมาคือการฟัง การเขียนและการอ่านน้อยที่สุดตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามกลุ่มภาษา พบว่า ผู้เรียนทุกภาษาต้องการปรับปรุงการพูดมากที่สุด แต่ผู้เรียนภาษาอังกฤษต้องการปรับปรุงการฟังน้อยที่สุด ในขณะที่ผู้เรียนภาษามลายูเป็นการอ่านน้อยที่สุด และผู้เรียนภาษาอาหรับเป็นการเขียนน้อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 70

ตารางที่ 70 แสดงระดับความต้องการของผู้เรียนในการปรับปรุงทักษะต่างๆ

ประเภทของผู้เรียน	การฟัง	การพูด	การอ่าน	การเขียน
ภาษาอังกฤษ	4.08	4.50	4.25	4.25
ภาษามลายู	4.08	4.58	3.75	3.92
ภาษาอาหรับ	4.33	4.67	4.17	4.08
รวม	4.17	4.58	4.06	4.08

3.2.4. ความจำเป็นของภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน

ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นความจำเป็นของภาษาต่างประเทศ โดยเห็นว่าภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นในระดับมาก เมื่อพิจารณากลุ่มภาษา ผู้เรียนภาษามลายูเห็นความจำเป็นมากที่สุด ส่วนผู้เรียนอีกสองภาษาเห็นความจำเป็นในระดับที่เท่ากัน ดังแสดงในตารางที่ 71 แสดงให้เห็นว่าภาษามลายูมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันมากกว่าภาษาอื่น

ตารางที่ 71 แสดงค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เรียนถึงความจำเป็นของภาษาต่างประเทศ

ประเภทของผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
ภาษาอังกฤษ	3.75	มาก
ภาษามลายู	4.33	มาก
ภาษาอาหรับ	3.75	มาก
รวม	3.94	มาก

3.2.5. ความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาต่างประเทศ

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศโดยรวมต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาต่างประเทศ โดยระบุว่าต้องการในระดับปานกลาง แสดงว่าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีในการนำภาษาต่างประเทศไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละภาษา พบว่าผู้เรียนภาษามลายูจะมีทัศนคติที่ดีที่สุด โดยส่วนใหญ่ระบุว่าต้องการทำงานที่มีการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมาก รองลงมาคือผู้เรียนภาษาอังกฤษ และอาหรับ โดยระบุในช่วงปานกลาง แสดงให้เห็นถึงความต้องการใช้ภาษามลายูในการทำงานยังอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 72 แสดงความต้องการของผู้เรียนในการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาต่างประเทศ

ประเภทของผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
ภาษาอังกฤษ	3.50	ปานกลาง
ภาษามลายู	4.00	มาก
ภาษาอาหรับ	3.42	ปานกลาง
รวม	3.64	ปานกลาง

3.2.6. ระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆ

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีโอกาสนำภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในชีวิตประจำวัน ยกเว้นในสภาพแวดล้อมในการเรียน โดยส่วนใหญ่ระบุว่าใช้ภาษาต่างประเทศในการฟังเพลง ดูภาพยนตร์ การสนทนาและทำงานในระดับน้อยถึงค่อนข้างปานกลาง ซึ่งเป็นความคิดเห็นในเชิงลบ ส่วนกิจกรรมที่มีการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมาก คือใช้ภาษาในการเรียน

เมื่อพิจารณาคู่แต่ละกลุ่มภาษา พบว่าไม่แตกต่างกันจากภาพรวม และทั้ง 3 กลุ่มภาษามีความเห็นสอดคล้องกันว่าไม่ค่อยมีโอกาสนำภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆ ยกเว้นในการเรียน นอกจากนี้ ผู้เรียนภาษาอังกฤษยังระบุในเชิงบวกว่ามีโอกาสนำภาษาในการฟังเพลงเพียงกลุ่มเดียว ดังแสดงในตารางที่ 73

ตารางที่ 73 แสดงค่าเฉลี่ยระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆของผู้เรียน

ประเภทผู้เรียน	ดูภาพยนตร์	ฟังเพลง	การสนทนา	การเรียน	การทำงาน
ภาษาอังกฤษ	2.17	3.08	2.67	3.67	1.83
ภาษามลายู	1.83	3.00	2.83	4.00	2.33
ภาษาอาหรับ	2.17	2.50	2.67	3.42	2.18
รวม	2.06	2.86	2.72	3.69	2.11

3.2.7. ประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆที่ช่วยเพิ่มทักษะภาษาต่างประเทศ

3.2.7.1. กิจกรรมในห้องเรียน

จากการสำรวจ พบว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศยังเห็นประโยชน์ของกิจกรรมในห้องเรียนที่ช่วยเพิ่มทักษะภาษาต่างประเทศไม่สูงนัก โดยผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมที่มีประโยชน์ คือ ทำแบบฝึกหัดและทำข้อสอบ ส่วนกิจกรรมที่เห็นว่าไม่ค่อยมีประโยชน์คือ ใช้สถานการณ์จำลอง เกมปริศนา และกิจกรรมกลุ่ม ทั้งนี้กิจกรรมที่ผู้เรียนเห็นว่ามีความสำคัญมากที่สุดคือการทำแบบฝึกหัด ส่วนเกมปริศนา ผู้เรียนเห็นว่ามีความสำคัญน้อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 74

เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มภาษา พบว่ากิจกรรมที่มีประโยชน์มากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษคือการทำแบบฝึกหัด และที่มีประโยชน์น้อยที่สุดคือการใช้สถานการณ์จำลอง โดยกิจกรรมที่มีประโยชน์ในความเห็นของผู้เรียนภาษาอังกฤษคือ การทำแบบฝึกหัด การทำข้อสอบ เกมปริศนา และเห็นว่ากิจกรรมอื่นๆ ไม่ค่อยเกี่ยวข้องต่อการเพิ่มทักษะ

นอกจากนี้ กิจกรรมที่มีประโยชน์มากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษามลายูคือกิจกรรมกลุ่ม และที่มีประโยชน์น้อยที่สุดคือ เกมปริศนา โดยกิจกรรมทั้งหมดที่ระบุในแบบสอบถาม ผู้เรียนภาษามลายูระบุว่ามีความสำคัญและเกี่ยวข้องต่อการเพิ่มทักษะทุกกิจกรรม

ส่วนกิจกรรมที่มีประโยชน์มากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาอาหรับคือการทำแบบฝึกหัด และที่มีประโยชน์น้อยที่สุดคือ เกมปริศนา โดยกิจกรรมที่เห็นว่ามีความสำคัญมีเพียง การทำแบบฝึกหัดและการทำข้อสอบ ส่วนกิจกรรมอื่นๆนอกจากนี้ ผู้เรียนภาษาอาหรับมองว่าไม่ค่อยเกี่ยวข้องต่อการเพิ่มทักษะ

ตารางที่ 74 แสดงค่าเฉลี่ยของความเห็นต่อประโยชน์ของกิจกรรมในห้องเรียน

ประเภทของผู้เรียน	ทำแบบฝึกหัด	ทำข้อสอบ	ใช้สถานการณ์จำลอง	เกมปริศนา	กิจกรรมกลุ่ม
ภาษาอังกฤษ	3.42	3.33	2.83	3.08	2.92
ภาษามลายู	3.50	3.50	3.50	3.33	3.58
ภาษาอาหรับ	3.25	3.17	2.50	2.08	2.25
รวม	3.39	3.33	2.94	2.83	2.92

3.2.7.2. กิจกรรมนอกห้องเรียน

จากการสำรวจ พบว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศโดยภาพรวมยังเห็นประโยชน์ของกิจกรรมนอกห้องเรียนที่ช่วยเพิ่มทักษะภาษาต่างประเทศไม่สูงนัก โดยผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมที่มีประโยชน์คือการอ่านตำราเพียงอย่างเดียว และเห็นว่ากิจกรรมอื่นๆ ไม่มีประโยชน์ ซึ่งได้แก่ การเข้าค่าย การอ่านหนังสือพิมพ์ วารสารต่างประเทศ การฟังเพลง การดูภาพยนตร์ การฟังวิทยุ การดูโทรทัศน์ การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต รวมถึงการสนทนากับชาวต่างประเทศ ทั้งนี้ กิจกรรมที่มีประโยชน์มากที่สุดคือการอ่านตำรา และกิจกรรมที่มีประโยชน์น้อยที่สุดคือการดูภาพยนตร์

เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มภาษา พบว่ากิจกรรมที่มีประโยชน์มากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษคือ การฟังเพลง และที่มีประโยชน์น้อยที่สุดคือการเข้าค่าย โดยเห็นว่ากิจกรรมที่มีประโยชน์คือการอ่านตำรา การฟังเพลง และการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ส่วนกิจกรรมอื่นๆที่เหลือ ผู้เรียนภาษาอังกฤษเห็นว่าไม่มีประโยชน์

นอกจากนี้ กิจกรรมที่มีประโยชน์มากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษามลายูคือการอ่านตำราเช่นกัน และที่มีประโยชน์น้อยที่สุดคือ การดูภาพยนตร์ โดยกิจกรรมที่มีประโยชน์ในความเห็นของผู้เรียนกลุ่มนี้คือ การเข้าค่าย การอ่านตำรา การอ่านหนังสือพิมพ์และวารสารต่างประเทศ การฟังเพลง การดูโทรทัศน์ การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต รวมถึงการสนทนากับชาวต่างประเทศ ส่วนกิจกรรมอื่นๆได้แก่ การดูภาพยนตร์และการฟังวิทยุ นั้นเห็นว่าไม่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน

เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เรียนภาษาอาหรับเห็นว่ากิจกรรมต่างๆนอกห้องเรียนไม่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน เนื่องจากค่าเฉลี่ยที่ได้เป็นความเห็นในเชิงลบทั้งหมด โดยกิจกรรมที่มีค่าเฉลี่ยประโยชน์สูงที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาอาหรับคือการอ่านตำรา และที่น้อยที่สุดคือ การดูภาพยนตร์และดูโทรทัศน์ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมนอกห้องเรียนไม่มีบทบาทสำคัญต่อความคิดเห็นของผู้เรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศแต่อย่างใด

ตารางที่ 75 แสดงค่าเฉลี่ยความเห็นของผู้เรียนต่อประโยชน์ของกิจกรรมนอกห้องเรียน

ประเภทของผู้เรียน	เข้าค่าย	อ่านตำรา	อ่านหนังสือพิมพ์และวารสารต่างประเทศ	ฟังเพลง	ดูภาพยนตร์	ฟังวิทยุ	ดูโทรทัศน์	ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต	สนทนากับชาวต่างประเทศ
ภาษาอังกฤษ	2.17	3.17	2.58	3.25	2.33	2.83	3.00	3.08	2.50
ภาษามลายู	3.33	3.92	3.33	3.33	2.33	2.83	3.25	3.50	3.25
ภาษาอาหรับ	2.17	3.00	2.00	2.42	1.83	1.92	1.83	2.25	2.08
รวม	2.56	3.36	2.64	3.00	2.17	2.53	2.69	2.94	2.61

3.2.8. ต้นแบบการใช้ภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีต้นแบบการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งต่างๆไม่สูงมาก ทั้งนี้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้รับต้นแบบจากผู้สอนคนไทยมากที่สุด รองลงมาตามลำดับคือ กิจกรรมในโรงเรียน วิทยุ โทรทัศน์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ จากภาพยนตร์และผู้สอนชาวต่างประเทศเป็นลำดับสุดท้าย

เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มภาษา พบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษได้รับต้นแบบภาษาจากผู้สอนชาวไทยมากที่สุด รองลงมาคือ จากโทรทัศน์และ โปรแกรมคอมพิวเตอร์เท่ากัน จากวิทยุ กิจกรรมในโรงเรียน ภาพยนตร์ และจากผู้สอนชาวต่างประเทศเป็นลำดับสุดท้าย

ส่วนผู้เรียนภาษามลายูเห็นว่าได้รับต้นแบบภาษาต่างประเทศจากผู้สอนชาวไทยมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในขั้นสูง เท่ากับ 4.08 รองลงมาตามลำดับคือ จากกิจกรรมในโรงเรียน จากโทรทัศน์และวิทยุเท่ากัน จากภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์และผู้สอนชาวต่างประเทศน้อยที่สุด

นอกจากนี้ ผู้เรียนภาษาอาหรับ ได้รับต้นแบบภาษาต่างประเทศจากผู้สอนชาวไทยมากที่สุด อีกเช่นกัน โดยรองลงมาคือ จากกิจกรรมในโรงเรียน ผู้สอนชาวต่างประเทศ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ เท่ากัน และจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์น้อยที่สุด

อย่างไรก็ตาม จากการแปลผลค่าเฉลี่ยที่ได้ พบว่า ผู้เรียนมีความเห็นเชิงบวกกับต้นแบบ ผู้สอนคนไทยเท่านั้น เพียงแหล่งเดียว จากค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า 3.00 ต้นแบบต่างๆนอกเหนือจากนั้นกลับเป็น ความเห็นเชิงลบ ซึ่งหมายถึงผู้เรียนไม่เห็นด้วยว่าเป็นต้นแบบของภาษาต่างประเทศต่อตนเองได้

ตารางที่ 76 แสดงค่าเฉลี่ยความเห็นต่อต้นแบบการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

ภาษาเป้าหมาย	ต้นแบบ จากผู้สอน ไทย	จากผู้สอน ชาว ต่างประเทศ	จากกิจกรรม ในโรงเรียน	จากวิทยุ	จาก โทรทัศน์	จาก ภาพยนตร์	จากโปรแกรม คอมพิวเตอร์
อังกฤษ	3.75	2.08	2.67	2.75	2.83	2.33	2.83
มลายู	4.08	2.42	2.75	2.67	2.67	2.50	2.42
อาหรับ	3.50	2.08	2.83	2.00	1.75	1.75	1.67
รวม	3.78	2.19	2.75	2.47	2.42	2.19	2.31

3.2.9. พฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ หลากหลาย โดยมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ต่ำถึงมาก ทั้งนี้พฤติกรรมที่ผู้เรียนกระทำบ่อยมากที่สุดคือ การเข้าเรียน อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเพียงพฤติกรรมเดียว รองลงมาตามลำดับคือการส่งการบ้านตรง เวลา การปรึกษาผู้สอน การปรึกษาเพื่อน การทบทวนอย่างสม่ำเสมอ การค้นคว้าจากห้องสมุด จากสื่ออื่นๆ และจากคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นลำดับสุดท้าย

เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มภาษา พบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษ มลายูและอาหรับมีพฤติกรรมการเรียน ภาษาต่างประเทศที่กระทำบ่อยมากที่สุดคือการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ และที่กระทำน้อยที่สุดคือ การ ค้นคว้าจากคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ ในบรรดาผู้เรียนทั้งสามกลุ่มภาษา ผู้เรียนภาษามลายูมีค่าเฉลี่ย ความถี่ในการเข้าเรียนสม่ำเสมอมากที่สุด ส่วนผู้เรียนอาหรับมีค่าเฉลี่ยความถี่ในการใช้คอมพิวเตอร์และ อินเทอร์เน็ตน้อยที่สุด

ตารางที่ 77 แสดงค่าเฉลี่ยความเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

ประเภทของ ผู้เรียน	เข้าเรียน สม่ำเสมอ	ทบทวน เสมอ	ส่งงาน การบ้านตรง เวลา	ค้นคว้า เพิ่มเติมจาก ห้องสมุด	ค้นคว้าจาก คอม พิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต	ค้นคว้าจาก สื่ออื่นๆ	ปรึกษา เพื่อน	ปรึกษา ผู้สอน
อังกฤษ	3.83	2.92	3.50	3.00	2.83	3.08	3.00	3.27
มลายู	4.45	3.00	3.45	3.00	2.45	2.91	3.55	3.64
อาหรับ	3.83	2.83	3.17	2.42	1.58	2.33	2.75	2.92
รวม	4.03	2.91	3.37	2.80	2.29	2.77	3.09	3.26

3.2.10. ปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศ

3.2.10.1. วิธีการสอน/การจัดกิจกรรมการสอนของผู้สอน

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ โดยมีจำนวน 24 คนใน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 ระบุว่าวิธีการสอนของผู้สอนมีปัญหาต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยกลุ่มผู้เรียนภาษาที่มีปัญหา มากที่สุด คือ ภาษามลายูซึ่งระบุถึงปัญหาเป็นจำนวน 10 คน จากทั้งหมด 12 คน รองลงมาภาษาอังกฤษกับ ภาษาอาหรับ ภาษาละ 7 คนที่ระบุถึงปัญหานี้ แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนของผู้สอนในกลุ่มภาษามลายูมี ปัญหามากกว่าภาษาอื่น ทั้งนี้ ผู้เรียนส่วนใหญ่ระบุว่าปัญหาหลักคือผู้สอนอธิบายและสื่อสารไม่เข้าใจ เป็น ปัญหาด้านภาษาในการสื่อสาร รองลงมาคือ ไม่มีสื่อและ ไม่มีกิจกรรม ผู้สอนบรรยายเนื้อหาอย่างเดียว ส่วน ปัญหาอื่นๆคือ ใช้ภาษาต่างประเทศน้อยเกินไปหรือไม่ใช้เลย วิธีสอนไม่น่าสนใจ เน้นการสอนแปลมาก เกินไป ไม่เน้นการสนทนา และจังหวะพูดเร็วเกินไป จนผู้เรียนไม่เข้าใจ

3.2.10.2. บุคลิกภาพของผู้สอน

ผู้เรียนเกือบทั้งหมด 31 ใน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 86.11 ระบุว่าบุคลิกภาพของ ผู้สอนไม่เป็นปัญหาต่อการเรียน และผู้เรียนภาษามลายูบอกว่า บุคลิกภาพของผู้สอนมีปัญหาในการเรียน มากกว่ากลุ่มภาษาอื่น โดยระบุว่าปัญหามุขตาของบุคลิกภาพของผู้สอน คือบุคลิกของผู้สอนในช่วงสอนไม่น่าสนใจ และมักพูดเกินความจริง

3.2.10.3. พฤติกรรมการสอนของผู้สอน

ผู้เรียนส่วนใหญ่ตอบว่าไม่มีปัญหาด้านพฤติกรรมการสอนของผู้สอน โดยมีผู้เรียน เพียง 10 คน จาก 36 คน คิดเป็นร้อยละ 27.77 ที่ระบุว่าพฤติกรรมผู้สอนเป็นปัญหาต่อการเรียน และเมื่อ พิจารณากลุ่มภาษาพบว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาอาหรับระบุว่ามีปัญหาเรื่องพฤติกรรมผู้สอนมากที่สุด โดยมี จำนวน 6 ใน 12 คน หรือร้อยละ 50 และรองลงมาคือ ภาษามลายู และภาษาอังกฤษมีปัญหาที่น้อยที่สุด โดย ผู้เรียนระบุปัญหาพฤติกรรมผู้สอนได้แก่ ผู้สอนสอนน่าเบื่อ มากที่สุด รองลงมาคือ ขาดสอนและมาสอนไม่ สม่ำเสมอ

3.2.10.4. บรรยากาศในชั้นเรียน

ผู้เรียนส่วนใหญ่จำนวน 24 ใน 36 คนหรือร้อยละ 66.67 ระบุว่ามีปัญหาเรื่อง บรรยากาศในชั้นเรียนในรูปแบบที่หลากหลาย โดยปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ไม่มีสื่อ สอนซ้ำๆ ไม่น่าสนใจ เนื้อหาไม่เหมาะสม เมื่อเทียบเป็นรายภาษาพบว่า ผู้เรียนภาษามลายูมีปัญหามากที่สุด คิดเป็นอัตราส่วน ร้อยละ 83.33 รองลงมาคืออาหรับและอังกฤษ ในอัตราส่วนร้อยละ 75 และ ร้อยละ 41.66 ตามลำดับ โดย ปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างระบุคือ ห้องเรียนร้อนอบอ้าว ไม่มีพัดลม นักเรียนมีมากเกินไป และนักเรียนไม่สนใจ ไม่มีสื่อ สอนเนื้อหาซ้ำๆ ไม่น่าสนใจ เนื้อหาไม่เหมาะสม ปัญหานักเรียนไม่สนใจ และในห้องเรียนมีเสียงดัง เกินไป

3.2.10.5. ช่วงเวลาของการฝึกทักษะ

ผู้เรียนส่วนใหญ่ 20 ใน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 55.55 เห็นว่ามีปัญหาด้านช่วงเวลากการฝึก โดยกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษมีปัญหามากที่สุด โดย พบว่ามีผู้เลือกตอบ 8 คน จากทั้งหมด 12 คน รองลงมาคือผู้เรียนภาษาอาหรับ และมลายูน้อยที่สุด ในอัตราส่วน 7/12 และ 5/12 คน ตามลำดับ โดยปัญหาที่ผู้เรียนระบุเป็นปัญหาช่วงเวลามากที่สุดคือ ช่วงเวลาที่กำหนดมีเวลาน้อย ทำให้ไม่มีเวลาฝึกมากนัก บางครั้งไม่ค่อยได้ฝึกภาษาเท่าที่ควร

3.2.10.6. การจัดคาบเรียนตามตารางสอน

ผู้เรียน 18 ใน 36 คน หรือร้อยละ 50 เห็นว่ามีปัญหาด้านการจัดคาบเรียนตามตารางเรียน โดยทุกกลุ่มภาษามีสัดส่วนมีและไม่มีปัญหาเท่ากัน ทั้งนี้ได้ระบุปัญหาด้านนี้คือ จัดคาบเรียนถี่เกินไป คาบเรียนน้อย ไม่มีตารางพิเศษ การจัดคาบเรียนภาษาในช่วงบ่ายเป็นเวลาไม่เหมาะสม และบางส่วนตอบว่าจัดตารางปะปนทั้งรายวิชาสามัญและศาสนาพร้อมกัน ซึ่งเห็นว่าไม่เหมาะสม

3.2.10.7. สื่อการเรียนการสอน

ผู้เรียนจำนวน 19 ใน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 52.77 ระบุว่าปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน โดยกลุ่มผู้เรียนภาษามลายูมีปัญหาเรื่องสื่อมากที่สุด อยู่ในอัตราส่วน 9/12 คน รองลงมาคือกลุ่มภาษาอาหรับและภาษาอังกฤษ ซึ่งอยู่ในอัตราส่วน 6/12 และ 4/12 คนตามลำดับ ส่วนปัญหาที่ระบุคือ ไม่มีสื่อเพียงพอหรือมีสื่อบ้างแต่น้อย ไม่พอต่อความต้องการ และบางครั้งสื่อที่มีอยู่ไม่น่าสนใจ รวมทั้งบางแห่งไม่มีสื่อ

3.2.10.8. หนังสือ/ตำราประกอบการเรียน

ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่เห็นว่ามีหนังสือหรือตำราเป็นปัญหาในการเรียน โดยมีเพียง 10 คนจาก 36 คน หรือร้อยละ 27.77 ที่ตอบว่ามีปัญหาด้านหนังสือหรือตำรา และเมื่อพิจารณาตามกลุ่มภาษาจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับมีปัญหาด้านหนังสือและตำรามากที่สุด รองลงมาคือภาษามลายู และอังกฤษน้อยที่สุด โดยระบุปัญหาด้านหนังสือและตำรา คือตำราไม่เหมาะกับระดับที่เรียนและมีราคาแพง

3.2.10.9. แหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน

จากการสำรวจ พบว่าผู้เรียนร้อยละ 50 หรือ 18 ใน 36 คน ตอบว่ามีปัญหาด้านแหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน และกลุ่มภาษาที่มีปัญหาด้านแหล่งเรียนรู้มากที่สุดคือ กลุ่มผู้เรียนภาษามลายู ซึ่งมีอัตราส่วน 9/12 คน รองลงมาคือภาษาอังกฤษและภาษาอาหรับตามลำดับ ส่วนปัญหาแหล่งการเรียนรู้ นอกชั้นเรียน พบว่าแหล่งเรียนรู้มีไม่เพียงพอ ไม่มีโอกาสไปและไม่มีกิจกรรมนอกชั้นเรียน ส่วนรองลงมาคือปัญหาไม่มีแหล่งเรียนรู้ บางแห่งพบแหล่งเรียนรู้ แต่ผู้เรียนเห็นว่าไม่ทันสมัย ทำให้ไม่น่าสนใจ

3.2.10.10 ปัญหาอื่นๆ

จากการสำรวจ ผู้เรียนยังได้ระบุปัญหาด้านอื่นๆอีก คือ ไม่มีอินเทอร์เน็ตสำหรับการเรียนการสอน หรือสำหรับการค้นคว้าของผู้เรียน การเรียนการสอนเน้นการท่องจำ โดยเฉพาะในการสอบมากเกินไป รวมทั้งผู้เรียนเห็นว่าผู้สอนไม่ได้คำนึงถึงพื้นฐานเดิมของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันทางด้านพื้นฐานหรือทักษะทางภาษา แต่เมื่อพิจารณาถึงภาษา พบว่าปัญหาด้านนี้พบในกลุ่มผู้เรียนภาษาอาหรับมากกว่ากลุ่มภาษาอื่น

โดยสรุปแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่ระบุว่ามีปัญหาด้านการเรียนการสอน ภาษต่างประเทศในด้านวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการสอนของผู้สอน บุคลิกภาพของผู้สอน บรรยากาศในชั้นเรียน ช่วงเวลาในการฝึกทักษะทางภาษา การจัดคาบเรียนตามตารางสอน สื่อการเรียนการสอน และแหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน แต่ไม่พบว่ามีปัญหาด้านพฤติกรรมการสอนของผู้สอน และหนังสือตำราประกอบการเรียน

3.2.11 โอกาสในการใช้ภาษาต่างประเทศในการร่วมกิจกรรมของชุมชน

กลุ่มผู้เรียนส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 75 เห็นว่าไม่มีโอกาสใช้ภาษาต่างประเทศในเทศกาลต่างๆ เช่น สงกรานต์ ลอยกระทง หากจะดูในแง่ของกลุ่มภาษาจะพบว่าทุกกลุ่มก็มีโอกาสใช้ภาษาต่างประเทศน้อยมาก และไม่มี ความแตกต่างกัน กลุ่มผู้เรียนส่วนน้อยที่ตอบว่ายังมีโอกาสใช้ภาษาต่างประเทศในการร่วมกิจกรรมของชุมชนบ้าง เป็นกลุ่มผู้เรียนภาษามลายู นอกจากนี้ พบว่ามีเพียง 1 คน ที่ตอบว่ามีโอกาสใช้ภาษาต่างประเทศในเทศกาลปีใหม่

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เรียนกลับมีโอกาสนำภาษาต่างประเทศในเทศกาลอื่นๆ ที่นอกเหนือจากสงกรานต์ ลอยกระทง และปีใหม่ โดยกลุ่มผู้เรียนระบุเทศกาลอื่นๆ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามและเกี่ยวข้องกับชุมชนดังนี้ คือ งานวิชาการ วันสำคัญทางศาสนา เช่น วันเมาลิด (วันคล้ายวันประสูติท่านศาสนามูฮัมหมัด) วันตรุษอีดิ้ลฟิตรี (วันตรุษหลังเดือนรอมฎอนหรือเดือนถือศีลอด) วันตรุษอีดิ้ลอัฎฮา (วันตรุษในช่วงเดือนแห่งการประกอบพิธีฮัจย์) และเทศกาลท่องเที่ยว

ข้อมูลความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศโดยสรุป

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยระบุว่าชอบเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมาก และผู้เรียนภาษาอังกฤษมีความชอบในการเรียนต่ำกว่าอีกสองภาษา แต่เมื่อประเมินตนเองในเรื่องทักษะทางภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนระบุว่ามีความรู้ทักษะต่างๆในระดับปานกลาง โดยมีความรู้การอ่านดีที่สุด แต่อ่อนในทักษะการพูดมากที่สุด สอดคล้องกับความต้องการปรับปรุง

ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ที่ต้องการพัฒนาทักษะการพูดมากที่สุด และการอ่านน้อยที่สุด ทั้งนี้จากมุมมองของผู้เรียน ภาษาต่างประเทศที่เรียนอยู่มีความจำเป็นมาก โดยผู้เรียนภาษามลายูมีความเด่นชัดในความจำเป็นมากที่สุด จึงระบุในความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาต่างประเทศมากที่สุด แสดงให้เห็นถึงความต้องการใช้ภาษามลายูยังอยู่ในระดับสูง แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมในสภาพแวดล้อมที่มีอยู่ได้มากนัก ยกเว้นกิจกรรมการเรียนในห้องเรียนเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้เรียนเองยังไม่เห็นประโยชน์ของกิจกรรมในห้องเรียนไม่สูงมากนัก ยกเว้นการทำแบบฝึกหัดและการทำข้อสอบที่ผู้เรียนยังเห็นว่ามีความประโยชน์ เช่นเดียวกับกิจกรรมนอกห้องเรียนที่ผู้เรียนระบุว่าไม่ค่อยมีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ยกเว้นการอ่านตำรา แต่ผู้เรียนภาษาแต่ละภาษามีความเห็นที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะผู้เรียนภาษาอาหรับที่มองว่ากิจกรรมนอกห้องเรียนแทบจะไม่มี ความหมายใดๆเลย ด้วยเหตุที่มีสภาพแวดล้อมและทัศนคติดังกล่าว จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้เรียนมีผู้สอนคนไทยเป็นต้นแบบหรือแบบอย่างทางภาษาต่างประเทศมากที่สุด มีพฤติกรรมการเรียนภาษาผูกติดกับห้องเรียน เช่นเข้าห้องเรียนสม่ำเสมอ เป็นต้น และระบุว่ามีปัญหาต่างๆในการเรียนภาษาต่างประเทศในด้านวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการสอนของผู้สอน บุคลิกภาพของผู้สอน บรรยากาศในชั้นเรียน ช่วงเวลาในการฝึกทักษะทางภาษา การจับตามเรียนตามตารางสอน สื่อการเรียนการสอน และแหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน แม้ว่าจะมีโอกาใช้ภาษาต่างประเทศในกิจกรรมทางศาสนาอิสลามของชุมชนบ้าง แต่พบในภาษามลายูและอาหรับเท่านั้น

4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ตอนบน และตอนล่าง

จุดประสงค์หนึ่งในการศึกษาในครั้งนี้คือต้องการเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างโรงเรียนตอนบน ได้แก่กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราช สงขลาและสตูล กับโรงเรียนตอนล่าง ได้แก่กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในจังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส ซึ่งแบ่งหัวข้อการเปรียบเทียบเป็น 3 ประเภทคือผู้บริหาร ผู้สอนและผู้เรียน

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บริหาร

4.1.1 ข้อมูลทั่วไป

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ตอนบนและตอนล่างที่สุ่มมา มีสัดส่วนโรงเรียนประเภทมูลนิธิและเอกชนเป็นเจ้าของเท่ากัน และทั้งหมดเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ (มีนักเรียน 800 คนขึ้นไป) ยกเว้นโรงเรียนในกลุ่มภาคใต้ตอนบนที่เป็นขนาดกลาง แต่ในภาคใต้ตอนล่างมีที่ตั้งของโรงเรียนในเขตเทศบาลมากกว่าตอนบน

นอกจากนี้ ทั้งสองกลุ่มมีการใช้ภาษาไทยในหลักสูตรวิชาสามัญและภาษาอาหรับในหลักสูตรวิชาศาสนาเหมือนกัน แต่พบความแตกต่างในเรื่องภาษาหลักอื่นๆที่ใช้ในการสอน โดยในกลุ่มภาคใต้ตอนล่าง พบการใช้ภาษาหลากหลายกว่าตอนบน กล่าวคือมีการใช้ภาษาอังกฤษ มลายู และมลายูถิ่นในกลุ่มภาคใต้ตอนล่าง โดยทั้งสองกลุ่มเปิดทำการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายในหลักสูตรสามัญ และระดับอิสลามตอนต้น และตอนกลาง ในหลักสูตรศาสนา ส่วนระดับอิสลามศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่พบในกลุ่มโรงเรียนตอนล่าง โดยในกลุ่มโรงเรียนตอนบนพบเพียง 1 โรงเรียนเท่านั้น เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มโรงเรียนตอนล่าง มีการพัฒนาระบบการเรียนการสอนไปสู่การเปิดหลักสูตรภาษาอังกฤษ (English Program) ในสายสามัญ และกลุ่มภาคใต้ตอนล่างยังมีจำนวนนักเรียนในทุกชั้นทั้งสามัญและศาสนา มากกว่ากลุ่มตอนบนอย่างเห็นได้ชัด ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 78 โดยรวมแล้ว กลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีนักเรียนสายสามัญเฉลี่ย 2620 คนและนักเรียนสายศาสนาเฉลี่ยประมาณ 2769 คนต่อโรงเรียน ในขณะที่กลุ่มโรงเรียนตอนบนมีนักเรียนสายสามัญเฉลี่ยเพียง 1089 คน และนักเรียนสายศาสนาเฉลี่ยประมาณ 1192 คนต่อโรงเรียน แสดงให้เห็นว่ากลุ่มโรงเรียนตอนล่างเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่กว่ากลุ่มโรงเรียนตอนบนในด้านจำนวนนักเรียน

ตารางที่ 78 แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนนักเรียนในหลักสูตรวิชาศาสนาและสามัญในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน		จำนวนนักเรียนมัธยมต้น	จำนวนนักเรียนมัธยมปลาย	รวมนักเรียนสายสามัญ	จำนวนนักเรียนระดับอิสลามศึกษาตอนต้น	จำนวนนักเรียนระดับอิสลามศึกษาตอนกลาง	จำนวนนักเรียนระดับอิสลามศึกษาตอนปลาย	รวมนักเรียนสายศาสนา
ตอนล่าง	ค่าเฉลี่ย	1435.67	1184.33	2620	1580.33	1031.33	157.33	2768.99
	จำนวนโรงเรียนต่อทั้งหมด	3/3	3/3	3/3	3/3	3/3	3/3	3/3
ตอนบน	ค่าเฉลี่ย	658.00	431.00	1089	735.00	365.33	92.00	1192.33
	จำนวนโรงเรียนต่อทั้งหมด	3/3	3/3	3/3	3/3	3/3	1/3	3/3

4.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

4.1.2.1 จำนวนผู้สอนภาษาต่างประเทศ

จากการพัฒนาระบบการเรียนที่มีหลักสูตรภาษาอังกฤษในกลุ่มโรงเรียนตอนล่าง ส่งผลให้ทางกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีผู้สอนเป็นชาวต่างประเทศจำนวนหนึ่ง ในขณะที่ไม่พบผู้สอนชาวต่างประเทศในกลุ่มโรงเรียนตอนบน นอกจากนี้ สัดส่วนโดยเฉลี่ยจำนวนผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้งหลักสูตรสามัญและศาสนาในกลุ่มตอนล่างมีมากกว่าตอนบนสูงมาก และพบว่าจำนวนผู้สอนในทุกภาษาของกลุ่มโรงเรียนตอนล่างโดยเฉลี่ยจะมีมากกว่าตอนบน โดยตอนล่างจะมีผู้สอนภาษาอาหรับโดยเฉลี่ยมากที่สุดคือ 37.33 คน รองลงมาคือภาษามลายูกลางและอังกฤษ ตามลำดับ กลุ่มโรงเรียนตอนบนจะมีจำนวนผู้สอนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยน้อยที่สุดของทั้งหมด คือ 6 คน ดังแสดงในตารางที่ 79 และ 80

ตารางที่ 79 แสดงค่าเฉลี่ยต่อโรงเรียนและจำนวนโรงเรียนที่มีจำนวนผู้สอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน		จำนวนผู้สอนสามัญชาวไทย	ผู้สอนสามัญชาวต่างชาติที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา	จำนวนผู้สอนศาสนาไทย	ผู้สอนศาสนาชาวต่างชาติที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา
ตอนล่าง	ค่าเฉลี่ย	16.33	2.00	44.33	1.50
	จำนวนโรงเรียนต่อทั้งหมด	3/3	1/3	3/3	2/3
ตอนบน	ค่าเฉลี่ย	6.00	-	20.00	-
	จำนวนโรงเรียนต่อทั้งหมด	3/3	-	3/3	-

ตารางที่ 80 แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนผู้สอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ผู้สอน ภาษาอังกฤษ	ผู้สอนภาษา มลายู	ผู้สอนภาษา อาหรับ
ตอนล่าง	19.33	32.00	37.33
ตอนบน	6.00	24.00	25.67

4.1.2.2 สัดส่วนของผู้เรียนต่อผู้สอน

จากการสำรวจ พบว่าสัดส่วนผู้เรียนต่อผู้สอน 1 คนใน 1 ห้องในกลุ่มโรงเรียน
ตอนล่างเท่ากับโรงเรียนตอนบนในทุกภาษา คือโดยเฉลี่ย 40 คนต่อผู้สอน 1 คน ต่อ 1 ห้อง ยกเว้น
ภาษาอังกฤษที่มีสัดส่วนในกลุ่มโรงเรียนตอนบนมากกว่าตอนล่าง ซึ่งหมายถึงการจัดการเรียนการ
สอนภาษาต่างประเทศของผู้สอนในห้องเรียนทั้งสองกลุ่มมีปัจจัยทางจำนวนนักเรียนที่ไม่แตกต่าง
กัน

4.1.2.3 แหล่งการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการสอนภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบว่า กลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีความพร้อม ของแหล่ง
เรียนรู้มากกว่าและหลากหลายกว่าในกลุ่มโรงเรียนตอนบนอย่างเห็นได้ชัด โดยกลุ่มตอนล่างมี
ห้องสมุด ห้องสมุดหมวดวิชา ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องปฏิบัติการทางภาษา และศูนย์ภาษา ดังแสดง
ในตารางที่ 81 ในขณะเดียวกัน ทางกลุ่มตอนบนมีเพียงห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์และ
ห้องปฏิบัติการทางภาษาเท่านั้น นอกจากนี้ จำนวนที่นั่งและเครื่องคอมพิวเตอร์ในกลุ่มตอนล่างโดย
เฉลี่ยมีมากกว่ากลุ่มตอนบนอีกด้วย โดยเฉพาะจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ในกลุ่มตอนล่างมีมากกว่า
ถึงสองเท่าของกลุ่มตอนบน โดยเฉลี่ยกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีคอมพิวเตอร์ 68.33 เครื่อง ในขณะที่
กลุ่มโรงเรียนตอนบนมีเพียง 37 เครื่องต่อโรง ดังแสดงในตารางที่ 82

ตารางที่ 81 แสดงจำนวนโรงเรียนที่มีแหล่งการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการสอนภาษาต่างประเทศต่อ
จำนวนทั้งหมด แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ห้องสมุด	ห้องสมุด หมวดวิชา	ห้อง คอมพิวเตอร์	ห้องปฏิบัติการ ทางภาษา	ศูนย์ภาษา
ตอนล่าง	3/3	3/3	3/3	3/3	1/3
ตอนบน	3/3	-	3/3	2/3	-

ตารางที่ 82 แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนที่นั่งและจำนวนของแหล่งเรียนรู้ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	จำนวนเครื่อง คอมพิวเตอร์	ที่นั่งใน ห้องปฏิบัติการ ทางภาษา	จำนวนศูนย์
ตอนล่าง	68.33	46.33	.33
ตอนบน	37.00	32.67	-

4.1.2.4 นโยบายการสอนภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างในด้านนโยบายการสอนภาษาต่างประเทศระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง โดยทั้งสองกลุ่มมีนโยบายตามแผนการศึกษาภาคบังคับ สนองตอบต่อความต้องการของผู้เรียนและผู้ปกครองน้อย แต่เป็นที่น่าสังเกตในเรื่องการตอบสนองต่อตลาดแรงงานว่า ในกลุ่มโรงเรียนตอนล่างให้ความสำคัญในเรื่องนี้บ้าง โดยพบ 1 ใน 3 โรงเรียน (ร้อยละ 33.3) แต่กลับไม่พบการให้ความสนใจต่อก่อนนโยบายที่มีต่อตลาดแรงงานในกลุ่มโรงเรียนตอนบนเลย

4.1.2.5 การวัดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบความแตกต่างในเรื่องการจัดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาต่างประเทศในสองกลุ่ม เพื่อจัดเข้ากลุ่มหรือเข้าเรียนในช่วงการรับสมัครหรืออื่นๆ โดยเป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีการจัดสอบทุกภาษาคือภาษาอังกฤษ ภาษามลายูและภาษาอาหรับ ในขณะที่กลุ่มตอนบนไม่มีการจัดสอบภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทางกลุ่มโรงเรียนตอนบนไม่เห็นความสำคัญในการจัดสอบภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 83 แสดงจำนวนโรงเรียนที่มีการจัดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาต่างประเทศ ต่อจำนวนทั้งหมด แยกตามกลุ่ม โรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	จัดสอบ อังกฤษ	จัดสอบมลายู กลาง	จัดสอบ อาหรับ
ตอนล่าง	1/3	2/3	2/3
ตอนบน	-	2/3	1/3

4.1.2.6 การสำรวจข้อมูลความต้องการการเรียนภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบความแตกต่างในเรื่องการสำรวจข้อมูลความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน โดยพบว่ากลุ่มโรงเรียนตอนบนมีโรงเรียนดำเนินการในการสำรวจหาข้อมูลนี้ 2 ใน 3 โรงเรียน (คิดเป็นร้อยละ 66.7) มากกว่ากลุ่มโรงเรียนตอนล่าง (มีเพียง 1 ใน 3 โรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 33.3) ซึ่งแสดงว่ากลุ่มโรงเรียนตอนบนให้ความสำคัญกับข้อมูลของผู้เรียนมากกว่าตอนล่าง

4.1.2.7 การพัฒนาศักยภาพผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่างในเรื่องการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนภาษาต่างประเทศมากนัก โดยส่วนใหญ่ของทั้งสองกลุ่มมีการดำเนินงานพัฒนาด้านนี้แล้ว ยกเว้นมีโรงเรียนเดียวทางตอนบนที่ตอบว่าไม่เคยดำเนินการในเรื่องนี้

4.1.2.8 การจัดสรรงบประมาณด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่างในเรื่องการจัดสรรงบประมาณด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากนัก โดยส่วนใหญ่ของทั้งสองกลุ่มมีการดำเนินงานพัฒนาด้านนี้แล้ว ยกเว้นมีโรงเรียนเดียวทางตอนบนที่ตอบว่าไม่เคยดำเนินการในเรื่องนี้

4.1.2.9 การปรับปรุงหลักสูตร

จากการสำรวจ พบว่าส่วนใหญ่กลุ่มโรงเรียนตอนบนจะมีการปรับปรุงหลักสูตรบ่อยกว่าทางตอนล่างทั้งสายสามัญและศาสนา และยังพบว่าใช้รอบเวลาในการปรับปรุงหลักสูตรเร็วกว่าตอนล่าง กล่าวคือ กลุ่มโรงเรียนตอนบนใช้เวลาปรับปรุงหลักสูตรสายสามัญเพียง 1.5 ปีต่อครั้ง และสายศาสนาเพียง 1.75 ปีต่อครั้ง ในขณะที่ตอนล่างใช้รอบเวลานานกว่า กล่าวคือสายสามัญและศาสนา ใช้เวลา 2.75ปีต่อครั้ง ดังแสดงในตารางที่ 84

ตารางที่ 84 แสดงค่าเฉลี่ยความถี่ในการปรับปรุงหลักสูตรและจำนวน โรงเรียนที่ตอบแบบสอบถามต่อจำนวนทั้งหมด แยกตามกลุ่ม โรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน		ปรับปรุงหลักสูตรเป็นปีต่อ 1 ครั้ง	ปรับปรุงหลักสูตรศาสนา เป็นปีต่อ 1 ครั้ง
ตอนล่าง	ค่าเฉลี่ย	2.75	2.75
	จำนวนโรง	2/3	2/3
ตอนบน	ค่าเฉลี่ย	1.50	1.75
	จำนวนโรง	3/3	2/3

4.1.2.10 การสนับสนุนผู้สอนภาษาต่างประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียน พบว่ากลุ่มโรงเรียนตอนล่างให้ ความสนับสนุนผู้สอนภาษาต่างประเทศมากกว่ากลุ่มโรงเรียนตอนบนในด้านการศึกษาคือ การสัมมนาและการดูงานในประเทศ แต่ไม่พบความแตกต่างในเรื่องการฝึกอบรม และไม่พบการสนับสนุนใดๆทั้งสองกลุ่มในด้านการทำผลงานวิชาการ และดูงานต่างประเทศ ส่วนความถี่ในการสนับสนุนด้านต่างๆ พบว่ากลุ่มตอนล่างให้การสนับสนุนมากกว่าตอนบน ในด้านจำนวนครั้งและจำนวนผู้คน ยกเว้นด้านการอบรม ที่ตอนบนมีจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยมากกว่าตอนล่างเล็กน้อย ดังแสดงในตารางที่ 85 และ 86

ตารางที่ 85 แสดงจำนวนโรงเรียนที่มีการสนับสนุนผู้สอนภาษาต่างประเทศต่อจำนวนทั้งหมด แยกตามกลุ่มโรงเรียน

แนวทางการสนับสนุน	ตอนล่าง	ตอนบน	รวม
ฝึกอบรม	3/3	3/3	6/6
สัมมนา	3/3	2/3	5/6
ศึกษาต่อ	2/3	-	2/6
ทำผลงานวิชาการ	-	-	-
ดูงานต่างประเทศ	-	-	-
ดูงานในประเทศ	1/3	-	1/6

ตารางที่ 86 แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งและจำนวนผู้สอนที่โรงเรียนให้การสนับสนุนผู้สอนภาษาต่างประเทศในด้านต่างๆ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	จำนวนครั้ง การสนับสนุน การอบรมต่อ ปี	จำนวนผู้สอน เข้าอบรมต่อ ปี	จำนวนครั้ง การสนับสนุน การสัมมนา ต่อปี	จำนวนผู้สอน เข้ารับการ สัมมนาต่อปี	จำนวนครั้ง การสนับสนุน การดูงานใน ประเทศต่อปี	จำนวนผู้สอน ที่ดูงานใน ประเทศต่อปี
ตอนล่าง	1.00	17.00	2.00	4.67	.33	3.33
ตอนบน	1.67	3.00	1.00	1.00	-	-

4.1.2.11 วิธีรับผู้สอนภาษาต่างประเทศ

ในการรับผู้สอนภาษาต่างประเทศเข้าทำงานในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พบว่าวิธีรับและคัดเลือกมีความหลากหลายทั้งสองกลุ่ม ซึ่งโดยสรุปไม่พบความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด โดยกลุ่มตอนบนใช้วิธีสอบสัมภาษณ์มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตอนล่างใช้วิธีสอบข้อเขียนคัดเลือกมากที่สุด นอกจากนั้น ยังพิจารณาจากผลการเรียน ประวัติ และ โรงเรียนได้รับการช่วยเหลือจากรัฐในการส่งข้าราชการครูมาประจำที่โรงเรียน นอกจากนี้ยังประกอบด้วยการที่พบในโรงเรียนตอนล่างเพื่อพิจารณารับผู้สอนคือ การพิจารณาจากหนังสือของสำนักจุฬาราชมนตรี ดังแสดงในตารางที่ 87

ตารางที่ 87 แสดงจำนวนโรงเรียนที่มีการรับผู้สอนภาษาต่างประเทศตามวิธีต่างๆ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	รัฐจัดส่งมา	สอบคัดเลือก	สอบสัมภาษณ์	ผลการเรียน	ประวัติ	หนังสือจากสำนักจุฬาราชมนตรี
ตอนล่าง	1/3	3/3	2/3	1/3	1/3	1/3
ตอนบน	1/3	2/3	3/3	1/3	1/3	-

4.1.2.12 ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง พบว่าโดยภาพรวมทั้งสองกลุ่มมีประเด็นเหมือนกันคือ ไม่มีปัญหาในเรื่องจำนวนผู้สอนไม่พอ แต่มีปัญหาเหมือนกันในเรื่องจำนวนนักเรียนมากเกินไป ขาดแหล่งเรียนรู้ ขาดการฝึกฝนในห้องและนอกห้อง นักเรียนไม่กล้าแสดงออก และตำราไม่สามารถสนองตอบความต้องการได้ ส่วนประเด็นที่แตกต่างคือ กลุ่ม

ตอนล่างมีปัญหาในเรื่องผู้สอนจบไม่ตรงสาขา และผู้สอนมีภาระงานมาก ในขณะที่เดียวกันไม่พบปัญหาดังกล่าวในกลุ่มตอนบน แต่กลับพบปัญหาเรื่องงบประมาณไม่พอแทน

นอกจากนี้กลุ่มตอนล่างมีปัญหามากที่สุดในเรื่องผู้สอนจบไม่ตรงสาขา จำนวนนักเรียนมีมากเกินไป ขาดแหล่งเรียนรู้และนักเรียนขาดการฝึกฝนนอกห้องเรียน รองลงไปคือผู้สอนมีภาระงานมาก ขาดการฝึกฝนในห้อง นักเรียนไม่กล้าแสดงออก และตำราไม่สนองตอบความต้องการ ในขณะที่กลุ่มตอนบนมีปัญหาที่สุดในเรื่อง นักเรียนขาดการฝึกฝนนอกห้องเรียน รองลงไปคือ ขาดแหล่งเรียนรู้ ขาดการฝึกฝนในห้อง นักเรียนไม่กล้าแสดงออก และตำราไม่สนองตอบความต้องการ ดังแสดงในตารางที่ 88

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มผู้บริหาร โรงเรียนตอนบนมองเห็นปัญหาจากนักเรียนมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตอนล่างมองปัญหาจากปัจจัยหลายๆอย่าง

ตารางที่ 88 แสดงจำนวนโรงเรียนที่ระบุปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต่อจำนวนทั้งหมด แยกตามกลุ่ม โรงเรียน

ปัญหา	ตอนล่าง	ตอนบน	รวม
จำนวนผู้สอนไม่เพียงพอ	-	-	-
ผู้สอนไม่ตรงสาขา	3/3	-	3/6
ผู้สอนมีภาระงานมาก	2/3	-	2/6
จำนวนนักเรียนมีมากเกินไป	3/3	1/3	4/6
ขาดแหล่งเรียนรู้	3/3	2/3	5/6
ผู้เรียนขาดการฝึกฝนในห้องเรียน	1/3	2/3	3/6
ผู้เรียนขาดการฝึกฝนนอกห้องเรียน	3/3	3/3	6/6
นักเรียนไม่กล้าแสดงออก	1/3	2/3	3/6
งบประมาณไม่เพียงพอ	-	1/3	1/6
ตำราที่ใช้อยู่ไม่สนองต่อความต้องการ	1/3	2/3	3/6

ข้อมูลการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเชิงเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่างโดยสรุป

จากการสำรวจเชิงเปรียบเทียบ พบว่ากลุ่มโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตอนล่างมีจำนวนผู้สอนภาษาต่างประเทศทุกภาษามากกว่าตอนบนอย่างเห็นได้ชัด และพบผู้สอนชาวต่างประเทศจำนวนหนึ่งในตอนล่างอีกด้วย แต่ไม่พบความแตกต่างกันในเรื่องสัดส่วนจำนวนผู้เรียนต่อผู้สอน 1 คนใน 1 ห้อง ซึ่งมีจำนวนผู้เรียนโดยเฉลี่ย 40 คนต่อห้อง นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีศักยภาพและความพร้อมด้านแหล่งเรียนรู้มากกว่าตอนบน ทั้งในด้านชนิดและจำนวน

ในด้านนโยบายการสอนภาษาต่างประเทศ ไม่พบความแตกต่างกัน โดยโรงเรียนยึดตามแผนการศึกษาภาคบังคับ แต่พบความสนใจในความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครองและตลาดแรงงานน้อย นอกจากนี้ ไม่พบความแตกต่างในประเด็นการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน การจัดงบประมาณเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ แนวทางการรับผู้สอนภาษาต่างประเทศ ไม่

มีปัญหาด้านการเรียนการสอนด้านจำนวนผู้สอน แต่โรงเรียนทั้งสองกลุ่มพบปัญหาเหมือนกันในด้านจำนวนนักเรียนมากเกินไป ขาดแหล่งเรียนรู้ ผู้เรียนขาดการฝึกฝนในและนอกห้อง ผู้เรียนไม่กล้าแสดงออก และตำราไม่สามารถสนองตอบความต้องการ

อย่างไรก็ตาม พบความแตกต่างในนโยบายการจัดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษา เพื่อจัดเข้ากลุ่ม โดยส่วนใหญ่พบในกลุ่มโรงเรียนตอนล่าง แต่กลุ่มโรงเรียนตอนบนให้ความสำคัญต่อการสำรวจข้อมูลความต้องการการเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่า นอกจากนี้ ยังพบว่าโรงเรียนตอนบนมีรอบการปรับปรุงหลักสูตรเร็วกว่ากลุ่มตอนล่าง แต่มีการสนับสนุนผู้สอนภาษาต่างประเทศน้อยกว่ากลุ่มตอนล่าง นอกจากนี้ ยังพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่างในปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศบางประเด็น ได้แก่ ผู้สอนไม่จบตรงสาขาวิชา ภาระงานของผู้สอน และงบประมาณ ไม่เพียงพอ

4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้สอน

4.2.1 ข้อมูลทั่วไป

4.2.1.1 เพศ อายุและประสบการณ์การสอน

จากการสุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศ พบว่ากลุ่มตอนล่างเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่กลุ่มตอนบนมีสัดส่วนใกล้เคียงกันระหว่างสองเพศ นอกจากนี้ กลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีอายุเฉลี่ยมากกว่าตอนบน คืออายุเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างตอนล่างมีค่า 36.67 ปี ในขณะที่ตอนบนมีอายุเฉลี่ย 34 ปี สอดคล้องกับประสบการณ์การสอน ที่พบว่า ผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีประสบการณ์ในการสอนเฉลี่ย 9.22 ปี ซึ่งมีมากกว่ากลุ่มโรงเรียนตอนบนที่มีค่าเฉลี่ยเพียง 6.67 ปี

4.2.1.2 วุฒิการศึกษา

ในเรื่องวุฒิการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง พบว่าไม่แตกต่างกันมาก คือผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่จบการศึกษาชั้นปริญญาตรี โดยกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีจำนวนผู้จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่าเล็กน้อยเท่านั้น และไม่พบความแตกต่างมากนักในประเด็นสถานที่จบการศึกษาและการจบตรงสาขา โดยทั้งสองกลุ่ม มีผู้สอนจบการศึกษาในประเทศไทยมากที่สุดเหมือนกัน และกระจายเป็นประเทศอื่นๆ ในแถบอาเซียนและตะวันออกกลางเช่นมาเลเซีย อินโดนีเซีย ภูเวด ซาอุดีอาระเบีย ปากีสถาน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตอนล่างมีผู้สอนจบการศึกษาจากมาเลเซียและซาอุดีอาระเบีย ในขณะที่ตอนบนมีผู้สอนจบการศึกษาจากปากีสถาน

4.2.1.3 ระดับชั้นที่สอน

จากการสำรวจเรื่องระดับชั้นวิชาสามัญที่สอน พบว่าผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนบนเป็นผู้สอนทั้งระดับมัธยมต้นและปลาย แต่ผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างเป็นผู้สอนมัธยม

ปลายมากกว่ามัธยมต้น ดังแสดงในตารางที่ 89 ในขณะที่ระดับชั้นศาสนาพบว่าผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนบนส่วนใหญ่สอนในระดับอิสลามศึกษาตอนกลาง ในขณะที่ผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างส่วนใหญ่มีการสอนทั้งในระดับต้น กลางและปลาย ดังแสดงในตารางที่ 90 ทั้งนี้โดยสรุป กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้ มาจากผู้สอนที่มีการะงานสอนในทุกระดับชั้น

ตารางที่ 89 แสดงจำนวนผู้สอนที่มีการะงานสอนในระดับชั้นสายสามัญต่อจำนวนทั้งหมด แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	มัธยมต้น	มัธยมปลาย
ตอนล่าง	2/9	5/9
ตอนบน	5/9	6/9

ตารางที่ 90 แสดงจำนวนผู้สอนที่มีการะงานสอนในระดับชั้นสายศาสนา ต่อจำนวนทั้งหมด แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	อิสลามศึกษา		
	ตอนต้น	ตอนกลาง	ตอนปลาย
ตอนล่าง	4/9	4/9	3/9
ตอนบน	1/9	4/9	1/9

4.2.1.4 เนื้อหาและทักษะที่ถนัดในการสอน

จากการสำรวจความคิดเห็น พบว่ากลุ่มผู้สอนภาษาในโรงเรียนตอนล่าง เห็นว่าตนเองถนัดในการสอนการออกเสียงและการฟังมากกว่าตอนบน ในขณะที่กลุ่มผู้สอนภาษาในโรงเรียนตอนบนถนัดสอนไวยากรณ์ การพูด การอ่านและการเขียนมากกว่าตอนล่าง

เมื่อพิจารณาในแต่ละรายภาษาในแต่ละกลุ่มโรงเรียน พบว่าในโรงเรียนตอนล่าง ผู้สอนภาษาอาหรับส่วนใหญ่ตอบว่าตนเองถนัดในการสอนการออกเสียง การอ่านและการเขียน ซึ่งเหมือนกับกลุ่มตอนบนที่เห็นว่ตนเองถนัดสอนการเขียนเช่นกัน แต่กลุ่มภาษาอาหรับโรงเรียนตอนบนส่วนใหญ่ยังตอบว่าถนัดสอนไวยากรณ์อีกด้วย

ส่วนในกลุ่มผู้สอนภาษามลายูกลาง พบว่ากลุ่มตอนล่าง ส่วนใหญ่ตอบว่าตนเองถนัดสอนคำศัพท์และการเขียน ซึ่งเหมือนกับกลุ่มตอนบนที่ตอบว่าถนัดสอนการเขียน แต่ยังคงตอบว่าถนัดสอนการอ่านอีกทักษะหนึ่งด้วย ในขณะที่กลุ่มตอนบนส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ถนัดสอนการออกเสียงเลย

ในกลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่ากลุ่มตอนล่างและตอนบน มีความคล้ายคลึงกันคือไม่ถนัดสอนทักษะการฟัง ประเด็นอื่นที่น่าสนใจคือ กลุ่มผู้สอนภาษาตอนบนส่วนใหญ่ตอบว่าตนเองไม่ถนัดสอนการออกเสียง แต่มีความถนัดสอนการอ่าน ในขณะที่กลุ่มตอนล่างกลับไม่พบว่าส่วนใหญ่ถนัดสอนในทักษะใดที่เด่นชัด ซึ่งอาจชี้ให้เห็นถึงทักษะความสามารถในการสอนของผู้สอนภาษาทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกัน

4.2.1.5 ระดับความสามารถใช้ทักษะภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจเรื่องความสามารถใช้ทักษะภาษาต่างประเทศ ไม่พบความแตกต่าง โดยพบว่าผู้สอนโรงเรียนตอนล่างและบน เห็นว่าตนเองมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับมาก และทักษะการฟังและพูด อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นในทักษะการเขียนที่พบว่าผู้สอนในโรงเรียนตอนบนเห็นว่าคุณภาพความสามารถสูงกว่าตอนล่าง โดยระบุว่าตนเองมีความสามารถในการในระดับมาก ในขณะที่ตอนล่าง ระบุว่ามีความสามารถในการระดับปานกลางเท่านั้น

เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งสองกลุ่มเห็นว่าคุณภาพความสามารถในการอ่านมากที่สุด และการฟังน้อยที่สุดเหมือนกัน ซึ่งให้เห็นถึงความสามารถของผู้สอนภาษาต่างประเทศของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 91 แสดงค่าเฉลี่ยของความสามารถใช้ทักษะภาษาต่างประเทศของผู้สอนภาษา แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	การฟัง	การพูด	การอ่าน	การเขียน
ตอนล่าง	3.44	3.67	4.11	3.89
ตอนบน	3.56	3.67	4.33	4.22

4.2.1.6 ความสำคัญของทักษะต่างๆต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด โดยกลุ่มผู้สอนภาษาตอนล่างเห็นว่าทักษะพูดมีความสำคัญมากที่สุด ส่วนทักษะการฟัง อ่าน และเขียนมีความสำคัญน้อยที่สุดเท่ากัน ส่วนกลุ่มตอนบน ให้ความสำคัญต่อทักษะการฟัง พูดและอ่านเป็นลำดับแรกเท่าๆกัน และทักษะการเขียนน้อยที่สุด

โดยสรุป ทั้งสองกลุ่มเห็นพ้องกันว่า ทักษะการพูดและฟังมีความสำคัญมากที่สุดต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ในขณะที่ทักษะการเขียนมีความสำคัญน้อยที่สุด

4.2.1.7 ประสบการณ์การอยู่ในต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบความแตกต่างในด้านประสบการณ์ของผู้สอนภาษาต่างประเทศด้านการอยู่ในต่างประเทศ โดยพบว่าผู้สอนในโรงเรียนตอนล่างมีประสบการณ์อยู่ในต่างประเทศมากกว่าและมีกิจกรรมในต่างประเทศหลากหลายกว่าผู้สอนในกลุ่มโรงเรียนตอนบน โดยอยู่ในมาเลเซียมากที่สุด นอกจากนั้นเป็นประเทศอินโดนีเซีย และซาอุดีอาระเบีย ส่วนกลุ่มโรงเรียนตอนบน ส่วนใหญ่ตอบว่าเคยอยู่ในประเทศอินโดนีเซีย ที่เหลือเป็นประเทศคูเวตและปากีสถาน นอกจากนี้ ยังพบว่าในบรรดาผู้ที่ตอบว่าเคยไปอยู่ต่างประเทศทั้ง โรงเรียนตอนบนและตอนล่าง ต่างมีจุดประสงค์เพื่อไปศึกษาค้นคว้ามากที่สุด รองลงมาคือดูงานและฝึกอบรมตามลำดับโดย

พบกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีระยะเวลาไปอยู่ต่างประเทศนานกว่ากลุ่มตอนบนในทุกกิจกรรม ยกเว้น ระยะเวลาการศึกษาต่อที่มีระยะเวลามากกว่ากลุ่มผู้สอนโรงเรียนตอนล่างเล็กน้อย ดังแสดงใน ตารางที่ 92

ตารางที่ 92 แสดงค่าเฉลี่ยของระยะเวลาไปอยู่ต่างประเทศของผู้สอนภาษาต่างประเทศ แยกตาม กลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ศึกษาต่อ (ปี)	อบรม (วัน)	ดูงาน (วัน)
ตอนล่าง	6.00	30.00	22.50
ตอนบน	6.75	-	1.00

4.2.1.8 การเพิ่มพูนความรู้ด้านภาษาต่างประเทศที่จัดในประเทศในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา

จากกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศที่ตอบแบบสอบถาม ไม่พบ ความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มอย่างเห็นได้ชัด โดยพบว่าผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีการเพิ่มพูน ความความรู้ ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา มีมากกว่าตอนบนเล็กน้อยเท่านั้น และทั้งสองกลุ่มมีกิจกรรมการ เพิ่มพูนความรู้จำกัดอยู่แค่การศึกษาต่อและการฝึกอบรมเท่านั้นเหมือนกัน ทั้งนี้กลุ่มโรงเรียน ตอนบนและตอนล่าง ผู้สอนส่วนใหญ่รับการฝึกอบรมด้านภาษาต่างประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ใน สักส่วนที่เท่ากัน ส่วนแนวทางอื่นๆที่มีซึ่งมีน้อยมากคือการศึกษาต่อ และอื่นๆ ปรากฏในกลุ่ม ผู้สอนตอนล่างเท่านั้น ดังแสดงในตารางที่ 93 นอกจากนี้ยังพบว่าจำนวนครั้งในการฝึกอบรมใน ตอนล่างจะมีมากกว่าเล็กน้อย โดยผู้สอนภาษาในตอนล่างมีโอกาสไปฝึกอบรมเฉลี่ย 1.86 ครั้งต่อปี ในขณะที่ตอนบน มีเพียง 1.5 ครั้งต่อปี

ตารางที่ 93 แสดงจำนวนผู้สอนที่มีการเพิ่มพูนความรู้ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมาต่อจำนวนทั้งหมด แยก ตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ศึกษาต่อ	ฝึกอบรม
ตอนล่าง	1/9	7/9
ตอนบน	-	7/9

4.2.1.9 ภาระงานของผู้สอน

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียนในด้านการงานเป็นรายวิชาแล้ว พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียน โดยพบว่าผู้สอนในกลุ่มโรงเรียนตอนล่าง มีภาระงานเป็น รายวิชา ภาษาอังกฤษและอาหรับ ในแต่ละภาคการศึกษาโดยเฉลี่ย น้อยกว่าผู้สอนกลุ่มโรงเรียน ตอนบน แต่มีภาระงานเป็นรายวิชาภาษามลายูมากกว่าเล็กน้อย ดังแสดงในตารางที่ 94 ทั้งนี้ เป็นที่

นำสังเกตว่า ผู้สอนในโรงเรียนตอนล่างบางส่วนในกลุ่มผู้สอนภาษามลายูและอาหรับจะมีการงานในรายวิชาอื่นๆด้วย ในขณะที่ตอนบนจะไม่ปรากฏการงานสอนในลักษณะนี้แต่อย่างใด

ตารางที่ 94 แสดงค่าเฉลี่ยภาระงานสอนเป็นจำนวนรายวิชาต่อภาคการศึกษา แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ภาระงานสอนวิชาภาษาอังกฤษรายวิชาต่อเทอม	ภาระงานสอนวิชาภาษามลายูรายวิชาต่อเทอม	ภาระงานสอนวิชาภาษาอาหรับรายวิชาต่อเทอม
ตอนล่าง	1.33	3.50	3.00
ตอนบน	2.67	3.33	4.33

เมื่อพิจารณาถึงภาระงานสอนตามจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ใน

กลุ่มโรงเรียนแล้ว ก็ยังพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียน โดยพบว่าในกลุ่มโรงเรียนตอนล่าง ผู้สอนภาษาอังกฤษมีการงานสอนต่อสัปดาห์มากกว่าตอนบน แต่ต่างกัน 2 ชั่วโมงเท่านั้น แต่สำหรับผู้สอนภาษามลายูกลางและอาหรับในตอนบนกลับมีการสอนมากกว่าตอนล่าง และแตกต่างกันค่อนข้างมาก ทั้งนี้ ภาระงานสอนของผู้สอนภาษามลายูในกลุ่มโรงเรียนตอนบน มีการงานมากที่สุด โดยเฉลี่ย 20.33 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในขณะที่ผู้สอนภาษาอาหรับในกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีการงานสอนน้อยที่สุด โดยเฉลี่ย 11.25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ดังแสดงในตารางที่ 95

ตารางที่ 95 แสดงค่าเฉลี่ยภาระงานสอนตามจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ภาระงานสอนวิชาภาษาอังกฤษ	ภาระงานสอนวิชาภาษามลายู	ภาระงานสอนวิชาภาษาอาหรับ
ตอนล่าง	17.33	13.75	11.25
ตอนบน	15.33	20.33	17.67

นอกจากนี้ พบว่าในกลุ่มโรงเรียนตอนล่าง ผู้สอนภาษามลายูและอาหรับมีการสอนคือนักเรียนในห้องโดยเฉลี่ยมากกว่าตอนบน ในทางกลับกัน ในกลุ่มตอนบน ผู้สอนภาษาอังกฤษมีจำนวนนักเรียนในห้องโดยเฉลี่ยมากกว่าตอนล่าง ทั้งนี้จำนวนนักเรียนภาษามลายูของกลุ่มตอนล่างโดยเฉลี่ยมีมากที่สุด คือ 48.75 คนต่อห้อง ในขณะที่จำนวนนักเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตอนล่างมีน้อยที่สุด คือ 29.33 คนต่อห้อง ดังแสดงในตารางที่ 96

ดังนั้น อาจพูดได้ว่า ผู้สอนภาษาต่างประเทศของกลุ่มโรงเรียนตอนล่างจึงมีการสอนคือนักเรียนในห้องโดยเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตอนบนอย่างเห็นได้ชัด ยกเว้นผู้สอนภาษาอังกฤษที่กลุ่มโรงเรียนบนที่มีการงานด้านนี้มากกว่าตอนล่าง

ตารางที่ 96 แสดงภาระสอนของผู้สอนภาษาต่างประเทศต่อจำนวนนักเรียนในห้องโดยเฉลี่ย แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ภาษาอังกฤษ	ภาษามลายู	ภาษาอาหรับ
ตอนล่าง	29.33	48.75	47.25
ตอนบน	40.00	41.67	36.67

นอกจากภาระสอนจากจำนวนนักเรียนในห้องเรียนแล้ว โดยภาพรวมพบว่า ผู้สอนทั้งกลุ่มโรงเรียนตอนบน และตอนล่าง ตอบว่ามีภาระงานอื่นที่นอกเหนือจากการสอนในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน โดยผู้สอนจากกลุ่มตอนบนมีภาระงานอื่นๆมากกว่าผู้สอนกลุ่มตอนล่าง ทั้งนี้ รวมภาระงานทั้งหมดโดยภาพรวมแล้ว ผู้สอนกลุ่มตอนบนมีภาระงานทั้งหมด โดยเฉลี่ย 26.89 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในขณะที่ตอนล่างมีเพียง 21.72 ชั่วโมง โดยผู้สอนภาษาโรงเรียนตอนบน มีภาระงานสูงกว่าผู้สอนกลุ่มตอนล่างในทุกภาษา ยกเว้นภาษาอาหรับ ทั้งนี้ผู้สอนภาษามลายูในตอนล่างมีภาระงานมากที่สุด (35.33 ชั่วโมงต่อสัปดาห์) ในขณะที่ผู้สอนภาษาอาหรับในตอนบนมีภาระงานน้อยที่สุด (13.67 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)

ตารางที่ 97 แสดงจำนวนภาระงานของผู้สอนภาษาต่างประเทศโดยเฉลี่ยทั้งหมด เป็นชั่วโมงต่อสัปดาห์ แยกตามกลุ่ม โรงเรียนและภาษา

กลุ่มโรงเรียน	ภาษา	ค่าเฉลี่ย
ตอนล่าง	อังกฤษ	18.33
	มลายู	25.50
	อาหรับ	21.33
	รวม	21.72
ตอนบน	อังกฤษ	31.67
	มลายู	35.33
	อาหรับ	13.67
	รวม	26.89

4.2.1.10 การผลิตผลงานในวิชาภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบว่า สักส่วนของผู้สอนกลุ่ม โรงเรียนตอนบนและตอนล่างที่ผลิตผลงานทางวิชาการมีสัดส่วนไม่เท่ากัน เมื่อพิจารณาคุรรายละเอียด พบว่าผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีลักษณะการทำผลงานวิชาการหลากหลายและมากกว่าผู้สอนกลุ่ม โรงเรียนตอนบนที่จำกัดอยู่แค่งานแปล บทความและงานอื่นๆ ซึ่งได้แก่ เอกสารประกอบการสอนและหลักสูตร ดังแสดงในตารางที่ 98

ตารางที่ 98 แสดงลักษณะผลงานวิชาการแยกตามกลุ่ม โรงเรียน

ลักษณะผลงาน	กลุ่มโรงเรียนตอนล่าง	กลุ่มโรงเรียนตอนบน
แต่งตำรา	3/9	-
วิจัย	3/9	-
งานแปล	5/9	4/9
บทความ	1/9	1/9
อื่นๆ	5/9	3/9

4.2.1.11 ทักษะภาษาต่างประเทศที่ผู้สอนต้องการพัฒนา

เมื่อพิจารณาคุระหว่างผู้สอนกลุ่ม โรงเรียน ไม่พบความแตกต่างในความ ต้องการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศลำดับแรก โดยพบว่าทั้งสองกลุ่มต้องการพัฒนาทักษะการพูดมากที่สุด แต่กลุ่มโรงเรียนตอนล่างกลับต้องการพัฒนาทักษะรองลงไปในด้าน 2-4 ดังนี้ การ

อ่าน-เขียน-ฟังตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มตอนบน กลับต้องการพัฒนาทักษะการฟัง-อ่าน-เขียนตามลำดับ

4.2.1.12 ปัญหาของผู้สอน

เมื่อพิจารณาตามกลุ่มโรงเรียน ไม่พบความแตกต่าง โดยทั้งสองกลุ่มระบุปัญหาคล้ายกัน คือปัญหาอันดับต้นๆของทั้งสองกลุ่มคือ โอกาสพัฒนาศักยภาพตนเองและขวัญกำลังใจ โดยกลุ่มตอนล่าง จะเรียงปัญหาดังนี้ โอกาสพัฒนาศักยภาพตนเอง-ขวัญกำลังใจ-ภาระงานอื่น-ภาระงานสอน ส่วนกลุ่มตอนบน ตอบว่า ปัญหาขวัญกำลังใจ-โอกาสพัฒนาศักยภาพตนเอง-ภาระงานอื่น-ภาระงานสอน แสดงให้เห็นถึงสภาพปัญหาของผู้สอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อมูลทั่วไปโดยสรุปเกี่ยวกับผู้สอนภาษาต่างประเทศเชิงเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง

จากการสำรวจ พบความแตกต่างของข้อมูลทั่วไประหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง ในด้านเพศ อายุ ประสบการณ์ในการสอนบ้างเล็กน้อย รวมถึงพบความแตกต่างในระดับชั้นที่สอน ความถนัดในทักษะและเนื้อหาในการสอนภาษา ประสบการณ์ในการไปอยู่ต่างประเทศ ภาระงานของผู้สอนเป็นรายวิชา รายชั่วโมงต่อสัปดาห์ จำนวนผู้เรียนในห้องโดยเฉลี่ย และมีการเรียนอื่นๆที่นอกเหนือจากการสอน และการผลิตผลงานทางวิชาการที่พบว่าแตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม ไม่พบความแตกต่างในเรื่องวุฒิการศึกษาของผู้สอน ระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ความเห็นต่อความสำคัญของทักษะต่างๆต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ การเพิ่มพูนความรู้ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา ความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศ และปัญหาของผู้สอนเองที่พบว่าไม่แตกต่างกัน

4.2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ

4.2.2.1 หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

เมื่อพิจารณาเป็นกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง ไม่พบความแตกต่าง กล่าวคือทุกกลุ่มภาษาส่วนใหญ่ตอบว่ากำหนดหลักสูตรเองเช่นกัน ทั้งนี้ส่วนใหญ่ตอบว่าเพิ่งเริ่มใช้หลักสูตรนี้เมื่อปี พ.ศ. 2546 นอกจากนี้ ยังพบว่ากลุ่มที่กำหนดหลักสูตรเองนี้ มีการสอบถามความต้องการจากชุมชน ผู้เรียนและผู้ปกครอง ทั้งนี้พบในกลุ่มโรงเรียนตอนล่างซึ่งมีจำนวน 5 ใน 9 คน มากกว่าตอนบนเล็กน้อย ซึ่งมีจำนวน 4 ใน 9 คน

4.2.2.2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและล่าง และระหว่างกลุ่มภาษา ในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรภาษาต่างประเทศ ที่ส่วนใหญ่ของทั้งสองกลุ่มตอบว่ามีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร

4.2.2.3 คำราและสื่อการเรียนที่ใช้ประกอบหลักสูตรกระบวนวิชาที่สอน

จากการสำรวจไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่างในเรื่องคำราและสื่อการเรียนที่ใช้ประกอบหลักสูตรกระบวนวิชาที่สอน ทั้งนี้กลุ่มตอนบนและตอนล่าง มีความหลากหลายในการเลือกคำราและสื่อการเรียนเหมือนกัน กล่าวคือส่วนใหญ่ใช้คำราและสื่อที่ผู้สอนผลิตเอง และเป็นผู้เลือกคำราและสื่อใช้เอง นอกจากนี้ยังมีบางส่วนของโรงเรียนกำหนดคำราและสื่อให้ และบางส่วนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกคำราและสื่อ ข้อแตกต่างที่พบคือจำนวนผู้สอนในตอนล่างจะเลือกคำราและสื่อจำนวนมากกว่ากลุ่มตอนบน ดังแสดงในตารางที่ 99

ตารางที่ 99 แสดงจำนวนผู้สอนที่ระบุถึงคำราและสื่อการเรียนที่เลือกใช้ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน		โรงเรียนกำหนด	ผู้สอนเป็นผู้เลือก	ผู้สอนผลิต	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก
ตอนล่าง	จำนวน	4/9	8/9	9/9	3/9
	ร้อยละ	44.4	88.9	100.0	33.3
ตอนบน	จำนวน	4/9	5/9	7/9	2/9
	ร้อยละ	44.4	55.6	77.8	22.2

4.2.2.4 ลักษณะของเอกสารที่ใช้ในการสอน

เมื่อพิจารณาระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง พบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยกลุ่มโรงเรียนตอนล่างใช้เอกสารการสอนหลากหลายกว่า และใช้เอกสารในทุกประเภท ได้แก่ คำราในประเทศ คำราจากต่างประเทศ เอกสารที่เรียบเรียงเอง เอกสารที่รวบรวมจากแหล่งต่างๆ และเอกสารที่มีผู้อื่นเรียบเรียงไว้ ทั้งนี้มีจำนวนผู้สอนกลุ่มตอนล่างเลือกในทุกรายการมากกว่ากลุ่มตอนบน ยกเว้นเอกสารที่มีผู้อื่นเรียบเรียงไว้แล้ว ที่มีผู้ตอบเท่ากัน นอกจากนี้ผู้สอนกลุ่มตอนบนและตอนล่างใช้เอกสารที่คำราในประเทศมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100 และ 77.8 ตามลำดับ และใช้เอกสารที่มีผู้อื่นเรียบเรียงไว้แล้ว น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.3 ดังแสดงในตารางที่

ตารางที่ 100 แสดงจำนวนผู้สอนที่ระบุประเภทเอกสารที่ใช้ในการสอน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน		ตำราในประเทศ	ตำราจากต่างประเทศ	เรียบเรียงเอง	รวบรวมจากแหล่งต่างๆ	มีผู้เรียบเรียงไว้
ตอนล่าง	จำนวน	9/9	8/9	6/9	8/9	3/9
	ร้อยละ	100.0	88.9	66.7	88.9	33.3
ตอนบน	จำนวน	7/9	5/9	3/9	7/9	3/9
	ร้อยละ	77.8	55.6	33.3	77.8	33.3

4.2.2.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับศึกษารายละเอียดของหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มโรงเรียน พบว่าไม่แตกต่างกันมาก โดยทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญต่อการศึกษารายละเอียดทุกหัวข้อในระดับมาก โดยเฉพาะจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ที่ทั้งกลุ่มบนและกลุ่มตอนล่างมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก แต่กลุ่มล่างมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มบนเล็กน้อย คือ 4.11 ส่วนกลุ่มบน คือ 3.89 และไม่ค่อยได้ศึกษาในหัวข้อการสอนซ่อมเสริม ซึ่งถือเป็นค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ 2.11 และถือเป็นจุดประสงค์เดียวที่มีค่าเฉลี่ยในทางลบ แสดงให้เห็นว่าผู้สอนไม่เห็นความสำคัญในประเด็นนี้เลย

ตารางที่ 101 แสดงค่าเฉลี่ยความเห็นของผู้สอนในการศึกษารายละเอียดของหลักสูตร แยกตามกลุ่มโรงเรียน

รายละเอียดของหลักสูตร	กลุ่มโรงเรียน	
	ตอนล่าง	ตอนบน
จุดประสงค์การเรียนรู้	4.00	3.56
สาระการเรียนรู้	4.11	3.89
การจัดกิจกรรม	3.67	3.56
สื่อประกอบ	3.00	3.00
วิธีวัดผล	3.67	3.78
สอนซ่อมเสริม	2.11	2.38

4.2.2.6 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการสอน

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มโรงเรียน พบความแตกต่างบ้างเล็กน้อยในด้านรูปแบบการสอนของผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง โดยผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างส่วนใหญ่ จะมีค่าเฉลี่ยมากกว่าตอนบนเล็กน้อยทุกหัวข้อ ยกเว้นการทัศนศึกษา และการทำโครงการ ที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มตอนบน และเป็นสองรูปแบบที่มีค่าเฉลี่ยอยู่เกณฑ์ลบของทั้งสองกลุ่ม ซึ่งถือว่าผู้สอนไม่ค่อยได้ใช้รูปแบบสองรูปแบบนี้เท่าใดนัก นอกจากนี้ผู้สอนทั้งสองกลุ่มมีวิธีที่ใ้ช้บ่อยมากที่สุดคือ การฝึกปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก และน้อยที่สุดคือการทัศนศึกษา ซึ่งผู้สอนแทบไม่ได้รูปแบบนี้ในการสอนเลย ดังแสดงในตารางที่ 102

ตารางที่ 102 แสดงระดับค่าเฉลี่ยความมากน้อยในการใช้รูปแบบการสอนของผู้สอน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

รูปแบบการสอน	กลุ่มโรงเรียน	
	ตอนล่าง	ตอนบน
การบรรยาย	3.33	3.11
ฝึกปฏิบัติ	4.11	3.88
ทำโครงการ	1.67	2.22
ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเอง	3.22	3.11
ทัศนศึกษา	1.44	1.50

4.2.2.7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะและความรู้ต่างๆใน

การสอน

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะและความรู้ต่างๆในการสอน โดยผู้สอนกลุ่มทั้งสองกลุ่มเห็นว่า ความรู้ด้านศัพท์เป็นหัวข้อที่ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.11 อยู่ในระดับมาก) และวัฒนธรรมที่หัวข้อที่ให้ความสำคัญน้อยที่สุด โดยผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนบนแสดงความเห็นด้านลบในประเด็นวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.89 ซึ่งถือว่าเป็นความเห็นเชิงลบและไม่เห็นด้วยว่าวัฒนธรรมเป็นความรู้ที่สำคัญ

ตารางที่ 103 แสดงระดับค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะและความรู้ต่างๆในการสอน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

ทักษะ	กลุ่มโรงเรียน	
	ตอนล่าง	ตอนบน
ฟัง	3.44	3.89
พูด	3.44	3.67
อ่าน	3.89	3.89
เขียน	4.00	3.56
ไวยากรณ์	3.33	3.22
ศัพท์	4.11	4.11
วัฒนธรรม	3.22	2.89

4.2.2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆที่ช่วยให้มี

ทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มโรงเรียน พบความแตกต่างบางประเด็น โดยกลุ่มโรงเรียนตอนล่างเห็นความสำคัญของทุกกิจกรรมมากกว่าตอนบน และผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนบนไม่เห็นด้วยว่ากิจกรรมต่างๆจะมีประโยชน์ช่วยให้มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศจริง เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยอยู่ในความหมายเชิงลบ ยกเว้นการเรียนรู้พิเศษเพิ่มเติม และการอ่านหนังสือพิมพ์ ในขณะที่ผู้สอนโรงเรียนตอนล่างเห็นว่ากิจกรรมต่างๆมีประโยชน์ทั้งสิ้น ยกเว้นการฟังเพลงและวิทยุ ที่เห็นความเห็นในเชิงลบ นอกจากนี้ทั้งสองกลุ่มต่างเห็นพ้องว่าการเรียนเพิ่มเติม เป็นกิจกรรมที่มี

าประโยชน์มากที่สุด และฟังเพลง มีประโยชน์น้อยที่สุด ในขณะที่กลุ่มตอนบน ยังเห็นว่าการเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเองและการอ่านหนังสือพิมพ์ มีประโยชน์มากที่สุดเท่ากัน และการฟังเพลง การดูภาพยนตร์และการใช้คอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต มีประโยชน์น้อยที่สุดเท่ากัน ดังแสดงในตารางที่

ตารางที่ 104 แสดงค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆที่ช่วยให้มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้สอน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กิจกรรม	กลุ่มโรงเรียน	
	ตอนล่าง	ตอนบน
เรียนเพิ่มเติม	4.00	3.22
อ่านหนังสือพิมพ์	3.78	3.22
ฟังเพลง	2.67	2.56
ฟังข่าว	3.89	2.67
ดูภาพยนตร์	3.00	2.56
ฟังวิทยุ	2.89	2.78
ดูโทรทัศน์	3.44	2.78
ใช้คอม	3.56	2.56
สนทนากับชาวต่างประเทศ	3.44	3.00

4.2.2.9 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในลักษณะ

สัมพันธ์ในทักษะการฟัง-พูด และอ่าน-เขียน

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างอย่างเด่นชัดระหว่างทั้งสองกลุ่ม ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นการสอนภาษาต่างประเทศเป็นไปในลักษณะสัมพันธ์ในทักษะการฟัง-พูด และอ่าน-เขียน อยู่ในระดับมากเท่ากัน

ตารางที่ 105 แสดงค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในลักษณะ

สัมพันธ์ในทักษะการฟัง-พูด และอ่าน-เขียน แยกตามกลุ่ม โรงเรียน

ความคิดเห็น	กลุ่มโรงเรียน	
	ตอนล่าง	ตอนบน
การสอนในลักษณะสัมพันธ์ในทักษะการฟัง-พูดและอ่าน-เขียน	3.78	3.67

4.2.2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศ

ในการสอน

เมื่อพิจารณาระหว่างกลุ่มโรงเรียนแล้ว พบความแตกต่าง โดยผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนบนมีการใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศในระดับสูงกว่าตอนล่างอย่างเห็นได้ชัด โดยค่าเฉลี่ยตอนบนอยู่ที่ 3.22 หมายถึงอยู่ในระดับปานกลางและเห็นด้วยว่ามีการใช้ภาษาไทยมากกว่า ในขณะที่ผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างไม่เห็นด้วยว่ามีการใช้ภาษาไทยมากกว่า โดยมี

ค่าเฉลี่ยเพียง 2.67 หมายถึงอยู่ในระดับค่อนข้างปานกลาง ซึ่งเป็นความเห็นในเชิงลบ ดังแสดงในตารางที่ 106

ตารางที่ 106 แสดงค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศในการสอน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

ความคิดเห็น	กลุ่มโรงเรียน	
	ตอนล่าง	ตอนบน
ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศในการสอน	2.67	3.22

4.2.2.11 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สื่อ/อุปกรณ์ในชั้นเรียน

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด โดยทั้งสองกลุ่มไม่ค่อยใช้สื่อและอุปกรณ์ต่างๆในการสอนในชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นแผ่นใส วิดีทัศน์ แถบเสียง หรือคอมพิวเตอร์ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อยถึงไม่ได้ใช้เลย ยกเว้นสื่อภาพประกอบเท่านั้นที่ทั้งสองกลุ่มมีการใช้ในระดับปานกลางเท่ากัน ประเด็นที่แตกต่างเล็กน้อยคือ การใช้วัสดุจริงที่พบว่าผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างใช้ในระดับปานกลาง ในขณะที่อีกกลุ่มใช้ในระดับค่อนข้างปานกลาง ซึ่งเป็นความหมายเชิงลบ

ตารางที่ 107 แสดงค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สื่อ/อุปกรณ์ในชั้นเรียนของผู้สอน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

สื่อและอุปกรณ์	กลุ่มโรงเรียน	
	ตอนล่าง	ตอนบน
ภาพประกอบ	3.33	3.22
แผ่นใส	1.22	1.67
วีดิทัศน์	1.33	1.67
แถบเสียง	2.11	1.89
วัสดุจริง	3.33	2.67
คอมพิวเตอร์	1.44	1.56

4.2.2.12 ความคิดเห็นเกี่ยวกับโอกาสที่ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาต่างประเทศ

ในการร่วมกิจกรรมของชุมชน

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มโรงเรียน พบความแตกต่างในโอกาสใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน โดยผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.7 เห็นว่าผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาต่างประเทศในชุมชน โดยในบรรดาผู้ที่ตอบว่าผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ระบุว่าส่วนใหญ่เป็นเทศกาลหรือกิจกรรมทางศาสนาของชุมชน เช่นนิทรรศการ ฟื้นฟูวัฒนธรรม พิธีกรรมของชุมชน กิจกรรมในโรงเรียนคาทอลิก ฟังคุตบะห์ (บทเทศนา) ในวัน

ศุกร์ วันสำคัญทางศาสนาอิสลาม ซึ่งจำกัดในกลุ่มภาษามลายูและอาหรับ แต่ไม่ค่อยพบการใช้ภาษาในชุมชนในกลุ่มคอนบนมากนัก ซึ่งมีผู้ตอบเพียงร้อยละ 11.1 หรือ 1 ใน 9 คนเท่านั้น

4.2.2.13 ความคิดเห็นเกี่ยวกับโอกาสของผู้เรียนในการใช้

ภาษาต่างประเทศกับชาวต่างประเทศตามสถานที่ท่องเที่ยว

เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มโรงเรียน พบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม กล่าวคือ ผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างเท่านั้นที่ระบุว่าผู้เรียนมีโอกาสนำภาษาต่างประเทศในสถานที่ท่องเที่ยว มีจำนวน 4 ใน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 และไม่พบในกลุ่มคอนบนแต่อย่างใด โดยเห็นว่ากิจกรรมที่ได้ใช้ภาษาต่างประเทศคือการจำหน่ายของที่ระลึกและจำหน่ายอาหารในสถานที่ท่องเที่ยวมากที่สุด กิจกรรมอื่นๆ ได้แก่ เป็นมัคคุเทศก์และพนักงานท่องเที่ยวและได้พบกับชาวต่างประเทศ

4.2.2.14 การประเมินผลการเรียน

จากการสำรวจในเรื่องการประเมินผลการเรียน ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียน โดยทั้งสองกลุ่มให้สัดส่วนคะแนนสอบปลายภาคมากที่สุด โดยกลุ่มคอนล่างและคอนบนให้ค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินจากการสอบปลายภาคประมาณร้อยละ 25 และจิตพิสัยน้อยที่สุด สัดส่วนอยู่ที่เฉลี่ยร้อยละ 2-4 อาจมีข้อสังเกตถึงความแตกต่างบ้างคือผู้สอนกลุ่มคอนบนให้สัดส่วนคะแนนสอบย่อยมากกว่าตอนล่าง ในขณะที่ตอนล่างให้สัดส่วนเก็บคะแนนมากกว่าคอนบน ดังแสดงในตารางที่ 108

ตารางที่ 108 แสดงค่าเฉลี่ยสัดส่วนการให้คะแนนการประเมินผลการเรียนของผู้สอน โดยคิดเป็นร้อยละ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	สอบกลางภาค	สอบปลายภาค	สอบย่อย	เก็บคะแนน	จิตพิสัย
ตอนล่าง	25.56	33.33	15.56	23.33	2.22
คอนบน	25.00	33.33	22.22	15.00	4.44

4.2.2.15 เครื่องมือวัดผลการเรียน

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียนคอนบนและตอนล่าง โดยทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญข้อสอบแบบปรนัย แบบอัตนัย แบบสอบปฏิบัติ และประเมินผลงานเป็นอันดับสุดท้าย

4.2.2.16 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

จากคำถามปลายเปิดในแบบสอบถาม พบประเด็นปัญหาต่างๆเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง พบว่ากลุ่มโรงเรียนตอนล่างได้ระบุว่ามีปัญหาด้านต่างๆหลากหลายและมากกว่าตอนบน ดังนี้คือ ปัญหาด้านภาระงานสอน หลักสูตร จำนวนผู้เรียน บรรยากาศในชั้นเรียน ระยะเวลาในการฝึกทักษะ ระยะเวลาในการเรียน สื่อประกอบการสอน วิธีสอนและการวัดและประเมินผล ในขณะที่ผู้สอนกลุ่มโรงเรียนตอนบนมีปัญหาด้านผู้เรียนมากกว่าตอนล่าง ทั้งนี้ไม่พบความแตกต่างในบางประเด็น นั่นคือทั้งสองกลุ่มระบุว่ามีปัญหาแหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรในสัดส่วนใกล้เคียงกัน

ข้อมูลโดยสรุปเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศของผู้สอน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง

จากการสำรวจ พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้สอนภาษาในโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง ในด้านลักษณะเอกสารที่ใช้ในการสอน รูปแบบการสอน ความเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆที่ช่วยให้มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศบางประเด็น การใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศในการสอน โอกาสในการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนในการร่วมกิจกรรมของชุมชนและใช้กับชาวต่างประเทศตามสถานที่ต่างๆ และปัญหาด้านแหล่งเรียนรู้และกิจกรรมเสริมหลักสูตร

อย่างไรก็ตาม ไม่พบความแตกต่างระหว่างทั้งสองกลุ่มในเรื่องหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรภาษาต่างประเทศ คำราที่ใช้ในประกอบหลักสูตรกระบวนวิชาที่สอน การศึกษารายละเอียดของหลักสูตร ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะและความรู้ต่างๆในการสอน ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในลักษณะสัมพันธในทักษะการฟัง-พูด และอ่าน-เขียน การใช้สื่อ/อุปกรณ์ในชั้นเรียน การประเมินผลการเรียน เครื่องมือวัดผลการเรียน และไม่พบความแตกต่างในปัญหาต่างๆที่มีในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือด้านภาระงานสอน หลักสูตร จำนวนผู้เรียน บรรยากาศในชั้นเรียน ระยะเวลาในการฝึกทักษะ ระยะเวลาในการเรียน สื่อประกอบการสอน วิธีสอนและการวัดและประเมินผล

4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียน

4.3.1 ข้อมูลทั่วไป

4.3.1.1 ข้อมูลเบื้องต้น

จากการสำรวจ ได้กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในกลุ่มโรงเรียนตอนบนเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ในขณะที่กลุ่มตอนล่างมีสัดส่วนเท่ากัน ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมี

อายุเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือประมาณ 17 ปี (โดยค่าเฉลี่ยของกลุ่มตอนบนเท่ากับ 17.83 ปี และค่าเฉลี่ยของกลุ่มตอนล่างเท่ากับ 17.44 ปี) ทั้งนี้กลุ่มตอนบนเป็นผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาในสายสามัญ และส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนในระดับชั้นมศววชิเตาะห์ (อิสลามศึกษาตอนกลาง) นอกนั้นเป็นผู้เรียนในระดับชานาวิ(อิสลามศึกษาตอนปลาย)และอิตคาอียะห์ (อิสลามศึกษาตอนต้น) ในขณะที่กลุ่มตอนล่างมากกว่าครึ่งเป็นผู้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาและที่เหลือเป็นผู้จบหลักสูตรมัธยมศึกษาแล้วในหลักสูตรสามัญ ในขณะที่หลักสูตรศาสนาส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนในระดับชานาวิ นอกนั้นเป็นผู้เรียนในระดับมศววชิเตาะห์ ทั้งหมดมีเชื้อชาติและสัญชาติไทย นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นผู้เรียนที่มีเกรดเฉลี่ยกระจายตั้งแต่อ่อน ปานกลางและเก่ง ไม่แตกต่างกัน

4.3.1.2 ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

จากการสำรวจ พบว่าผู้เรียนในกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่างมีภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มผู้เรียนตอนบนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 94.44 ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน และยังพบภาษามลายูถิ่นและภาษาจีน แต่เป็นส่วนน้อย ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนตอนล่างส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยควบคู่กับภาษามลายูถิ่น โดยมีร้อยละ 61.11 และ 72.22 ตามลำดับนอกจากนี้ยังพบภาษาอาหรับ แต่มีจำนวนน้อย

ตารางที่ 109 แสดงจำนวนต่อทั้งหมดและร้อยละของผู้เรียนที่ระบุภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน		ไทย	มลายูถิ่น	อาหรับ	อื่นๆ (จีน)
ตอนล่าง	จำนวนจากทั้งหมด	11/18	13/18	2/18	-
	ร้อยละ	61.11	72.22	11.11	-
ตอนบน	จำนวนจากทั้งหมด	17/18	1/18	-	1/18
	ร้อยละ	94.44	5.55	-	5.55

4.3.1.3 อาชีพและรายได้ผู้ปกครอง

จากการสำรวจ พบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยผู้ปกครองส่วนใหญ่ของผู้เรียนในกลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ค้าขาย และรับราชการในปริมาณที่เท่ากัน รองลงมาคือ เกษตรกร ส่วนในกลุ่มโรงเรียนตอนบนคือ ทำธุรกิจส่วนตัว เป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือ รับจ้างทั่วไป เกษตรกร และค้าขายในปริมาณที่เท่า ๆ กัน เป็นที่น่าสังเกตว่า ในกลุ่มโรงเรียนในภาคใต้ตอนบนไม่พบผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการเลย

เมื่อพิจารณาถึงรายได้เฉลี่ยของผู้ปกครองทั้งสองกลุ่ม พบว่าทั้งกลุ่มโรงเรียนภาคใต้ตอนล่างและตอนบนส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่ำกว่า 10,000 บาทเท่ากัน แต่เมื่อพิจารณาถึงภาพรวมพบว่า ผู้ปกครองในภาคใต้ตอนล่างจะมีรายได้กระจายอยู่ในทุกช่วง แต่รายได้ของผู้ปกครองในกลุ่มโรงเรียนในภาคใต้ตอนบนเกือบทั้งหมดมีรายได้เฉลี่ยต่ำกว่า 20,000 บาท ซึ่ง

หมายความว่าในภาพรวม ผู้ปกครองของกลุ่มภาคใต้ตอนบนจะมีรายได้กระจุกอยู่ในช่วงต่ำกว่า 20000 บาท ซึ่งอาจแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มปัญหาทางการเงินของผู้ปกครองในคอนบนอาจมีมากกว่าตอนล่างนั่นเอง จากการมีรายได้น้อยกว่ากลุ่มตอนล่าง

4.3.1.4 ภาษาต่างประเทศที่กำลังศึกษาและระดับชั้นที่เริ่มเรียนครั้งแรก

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างในภาษาต่างประเทศที่กำลังศึกษาของทั้งสองกลุ่ม กล่าวคือ ทั้งสองกลุ่มตอบว่ากำลังเรียนภาษาอังกฤษ มลายูและอาหรับ อย่างไรก็ตาม พบความแตกต่างในระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ โดยพบว่าในกลุ่มตอนล่างได้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศในชั้นตติยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.22 รองลงมาคือชั้นประถม ในขณะที่กลุ่มคอนบน เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศในระดับประถมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.89 รองลงมาคือมัธยม ตติย และอนุบาลน้อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 110

เป็นที่น่าสังเกตว่า ระบบตติยามีบทบาทสำคัญในการอบรมภาษาต่างประเทศให้กับผู้เรียนในกลุ่มโรงเรียนตอนล่าง และผู้เรียนกลุ่มคอนบนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศช้ากว่ากลุ่มตอนล่างอย่างเห็นได้ชัด

ตารางที่ 110 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่ระบุระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน		อนุบาล	ตติย	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา
ตอนล่าง	จำนวนจากทั้งหมด	-	13/18	5/18	-
	ร้อยละ	-	72.22	27.78	-
คอนบน	จำนวนจากทั้งหมด	2/18	4/18	7/18	5/18
	ร้อยละ	11.11	22.22	38.89	27.78

4.3.1.5 การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโรงเรียนคอนบนและตอนล่างในเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศของผู้เรียน กล่าวคือทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศในประเทศ และทั้งหมดไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมในต่างประเทศแต่อย่างใด

4.3.1.6 ประเภทของผู้สอนภาษาต่างประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียนคอนบนและตอนล่าง พบความแตกต่างในประเด็นผู้สอนชาวต่างประเทศ โดยผู้เรียนในโรงเรียนคอนบนไม่มีผู้สอนที่เป็นชาวต่างชาติเลย ในขณะที่กลุ่มโรงเรียนตอนล่างมีผู้สอนชาวไทยอยู่ 61 และผู้สอนชาวต่างชาติอยู่

ร้อยละ 5.6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้เรียนในโรงเรียนตอนล่างมีโอกาสได้สัมผัสกับชาวต่างชาติมากกว่ากลุ่มตอนบน

ตารางที่ 111 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่ระบุประเภทของผู้สอนภาษาต่างประเทศ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน		ลักษณะผู้สอน		
		ไทย	ต่างชาติ	ไทยและต่างชาติ
ตอนล่าง	จำนวนผู้ตอบ	11/18	1/18	6/18
	ร้อยละ	61.1	5.6	33.3
ตอนบน	จำนวนผู้ตอบ	18/18	-	-
	ร้อยละ	100.0	-	-

ข้อมูลทั่วไปโดยสรุปของผู้เรียน เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตอนบนและตอนล่าง

จากการสำรวจ พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เรียนของสองกลุ่มในเรื่องเพศ ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน อาชีพและรายได้ของผู้ปกครอง ระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศต่างกัน และมีผู้สอนภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม ไม่พบความแตกต่างในเรื่องอายุเฉลี่ย ระดับชั้นเรียน คะแนนผลการเรียน เชื้อชาติและสัญชาติ ทั้งสองกลุ่มเป็นผู้เรียนภาษาต่างประเทศ 3 ภาษาและไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศ

4.3.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศ

4.3.2.1 ความชอบในการเรียนภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างระหว่างผู้เรียนระหว่างสองกลุ่ม ทั้งนี้ผู้เรียนทั้งโรงเรียนตอนบนและตอนล่างมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศและมีค่าเฉลี่ยระดับความชอบในระดับมากเท่ากัน

4.3.2.2 ระดับของทักษะภาษาต่างประเทศ

แม้ว่าผู้เรียนในกลุ่มโรงเรียนตอนบนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศน้อยกว่ากลุ่มตอนล่าง แต่กลุ่มตอนบนระบุว่าตนเองมีระดับทักษะภาษาต่างประเทศทุกทักษะมากกว่ากลุ่มตอนล่าง ยกเว้นในทักษะการพูด โดยทั้งกลุ่มตอนบนและตอนล่างระบุว่าตนเองมีทักษะการอ่านมากที่สุด และการพูดน้อยที่สุด อย่างไรก็ตาม ทั้งสองกลุ่มประเมินตนเองว่ามีทักษะยังไม่สูงมากนัก โดยกลุ่มตอนบนระบุว่ามีความรู้ทักษะต่างๆ โดยเฉลี่ยในระดับ

ปานกลางเท่านั้น ยกเว้นทักษะการพูด ว่ามีทักษะน้อย ส่วนกลุ่มตอนล่างระบุว่าทุกทักษะในระดับน้อย ยกเว้นการอ่านที่มีในระดับปานกลาง

ตารางที่ 112 แสดงค่าเฉลี่ยระดับของทักษะภาษาต่างประเทศของผู้เรียน แยกตามกลุ่ม โรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ทักษะฟัง	ทักษะพูด	ทักษะอ่าน	ทักษะเขียน
ตอนล่าง	2.94	2.72	3.17	2.94
ตอนบน	3.11	2.61	3.33	3.17

4.3.2.3 ความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบว่ากลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความต้องการในระดับค่อนข้างมากถึงมากในทุกทักษะ โดยกลุ่มตอนบนมีความต้องการปรับปรุงมากกว่าตอนล่าง และมีค่าเฉลี่ยมากกว่าตอนล่างในทุกทักษะ แสดงถึงความต้องการและความตระหนักในการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศมีในกลุ่มตัวอย่างตอนบนมีมากกว่าตอนล่าง ทั้งนี้ทั้งสองกลุ่มต่างต้องการปรับปรุงทักษะการพูดมากที่สุด และทักษะการอ่านน้อยที่สุด

ตารางที่ 113 แสดงค่าเฉลี่ยระดับความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศของผู้เรียน แยกตามกลุ่ม โรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	การฟัง	การพูด	การอ่าน	การเขียน
ตอนล่าง	4.11	4.50	3.94	3.94
ตอนบน	4.22	4.67	4.17	4.22

4.3.2.4 ความจำเป็นของภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างในระดับความจำเป็นของภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน โดยทั้งสองกลุ่มโรงเรียนตอนบนและตอนล่าง ระบุว่ามีความจำเป็นในระดับมากเท่ากัน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94

4.3.2.5 ความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบว่ากลุ่มโรงเรียนตอนล่างต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาต่างประเทศมากกว่ากลุ่มตอนบน โดยกลุ่มโรงเรียนตอนบนมีค่าเฉลี่ย 3.28 หมายถึงมีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่กลุ่มตอนล่าง ระบุว่ามีความจำเป็นเท่ากัน คือ 4.00 แสดงถึงมีความต้องการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมาก

4.3.2.6 ระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆ

จากการสำรวจ พบว่าผู้เรียนกลุ่ม โรงเรียนตอนบนและตอนล่างมีระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการเรียนมากที่สุด และในการทำงานน้อยที่สุด แต่ทั้งสองกลุ่มมีระดับการใช้ภาษาไม่สูงมาก ทั้งนี้ กลุ่มตอนบนมีระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟังเพลงและการเรียน มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตอนล่าง ในขณะที่กลุ่มตอนล่างมีระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการดูภาพยนตร์ การสนทนา และการทำงาน มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตอนบน โดยกลุ่มตอนบนมีระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการเรียนมากที่สุด และในการทำงานน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกิจกรรมทั้งหมด

ตารางที่ 114 แสดงค่าเฉลี่ยระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆของผู้เรียน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ดูภาพยนตร์	ฟังเพลง	การสนทนา	การเรียน	การทำงาน
ตอนล่าง	2.22	2.56	2.94	3.67	2.41
ตอนบน	1.89	3.17	2.50	3.72	1.83

4.3.2.7 ประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆที่ช่วยเพิ่มทักษะภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจประโยชน์ของกิจกรรมในห้องเรียน พบว่าผู้เรียนกลุ่มโรงเรียนตอนบนเห็นว่าการทำแบบฝึกหัด มีประโยชน์ต่อการเพิ่มทักษะภาษาต่างประเทศมากที่สุด และการใช้สถานการณ์จำลองและเกมปริศนามีประโยชน์น้อยที่สุด แต่กลุ่มโรงเรียนตอนล่างกลับเห็นว่าการใช้สถานการณ์จำลองมีประโยชน์มากที่สุด แต่กิจกรรมกลุ่มมีประโยชน์น้อยที่สุด ทั้งนี้ กลุ่มตอนบนเห็นว่าการทำแบบฝึกหัดและการทำข้อสอบมีประโยชน์มากกว่าตอนล่าง ในขณะที่กลุ่มตอนล่างเห็นว่าการใช้สถานการณ์จำลอง เกมปริศนา และกิจกรรมกลุ่ม มีประโยชน์มากกว่ากลุ่มตอนบน โดยกลุ่มตอนล่างเห็นว่าการทำแบบฝึกหัดและการทำข้อสอบมีประโยชน์ในระดับปานกลาง ส่วนกลุ่มตอนบน เห็นว่าการทำแบบฝึกหัดและการทำข้อสอบมีประโยชน์ในระดับปานกลาง กิจกรรมที่เหลือมีประโยชน์น้อย เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตอนล่างชอบกิจกรรมที่ให้บรรยากาศที่สนุกสนาน ในขณะที่กลุ่มตอนบน ชอบกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบทางการ

ตารางที่ 115 แสดงค่าเฉลี่ยประ โยชน์ของกิจกรรมในและนอกห้องเรียนตามความเห็นของผู้เรียน
แยกตามกลุ่ม โรงเรียน

กิจกรรม	กลุ่มโรงเรียน	
	ตอนล่าง	ตอนบน
กิจกรรมในห้องเรียน		
ทำแบบฝึกหัด	3.22	3.56
ทำข้อสอบ	3.17	3.50
ใช้สถานการณ์จำลอง	3.33	2.56
เกมปริศนา	3.11	2.56
กิจกรรมกลุ่ม	3.06	2.78
กิจกรรมนอกห้องเรียน		
เข้าค่าย	3.17	1.94
อ่านตำรา	3.28	3.44
อ่านหนังสือพิมพ์และวารสารต่างประเทศ	3.22	2.06
ฟังเพลง	2.94	3.06
ดูภาพยนตร์	2.50	1.83
ฟังวิทยุ	2.78	2.28
ดูโทรทัศน์	3.11	2.28
ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต	3.33	2.56
สนทนากับชาวต่างประเทศ	3.56	1.67

นอกจากนี้ จากการสำรวจความเห็นเกี่ยวกับประ โยชน์ของกิจกรรมนอก
ห้องเรียน พบว่าผู้เรียนกลุ่ม โรงเรียนตอนล่างมีแนวโน้มเห็นประ โยชน์ของกิจกรรมนอกห้องเรียน
มากกว่ากลุ่มตอนบน ได้แก่ การเข้าค่าย การอ่านหนังสือพิมพ์ วารสารต่างประเทศ ดูภาพยนตร์ ฟัง
วิทยุ ดูโทรทัศน์ ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และสนทนากับชาวต่างประเทศ ยกเว้นการอ่าน
ตำราและการฟังเพลง ทั้งนี้ กลุ่มตอนล่างเห็นว่าการสนทนากับชาวต่างประเทศมีประ โยชน์ต่อการ
เพิ่มทักษะภาษาต่างประเทศมากที่สุด และการดูภาพยนตร์มีประ โยชน์น้อยที่สุด แต่กลุ่ม โรงเรียน
ตอนบนกลับเห็นว่าการอ่านตำรา มีประ โยชน์มากที่สุด แต่การสนทนากับชาวต่างประเทศมี
ประ โยชน์น้อยที่สุด ทั้งนี้ทั้งกลุ่มตอนบนและล่าง เห็นประ โยชน์ของกิจกรรมในภาพรวมไม่มาก
โดยให้ความสำคัญระดับไม่เลยถึงปานกลาง เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตอนล่างชอบกิจกรรมที่ให้
บรรยากาศที่สนุกสนานเชิงการสื่อสาร ในขณะที่กลุ่มตอนบน ชอบกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบ
ดั้งเดิม

4.3.2.8 ดัชนีแบบการใช้ภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มในประเด็นแหล่งต้นแบบ
การใช้ภาษาต่างประเทศ โดยภาพรวม ผู้เรียนกลุ่ม โรงเรียนตอนบนและตอนล่างมีค่าเฉลี่ยระดับ
ความเห็นต่อต้นแบบการใช้ภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับน้อยมาก คือส่วนใหญ่มีระดับตั้งแต่ไม่เลย
จนถึงปานกลาง ยกเว้นกลุ่มตอนบนที่รับต้นแบบจากผู้สอนชาวไทยที่มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก และ
ผู้สอนชาวไทยเป็นต้นแบบที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อผู้เรียนกลุ่มตอนบนและตอนล่าง ในขณะที่กลุ่ม

ตอนบนรับต้นแบบจากผู้สอนชาวต่างประเทศน้อยที่สุด และกลุ่มตอนล่างได้รับต้นแบบจากภาพยนตร์น้อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 116

แต่เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยที่มีความหมายเชิงบวกและลบ จะพบว่าผู้เรียนกลุ่มโรงเรียนตอนล่างเห็นว่าต้นแบบที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาต่างประเทศมีเพียงผู้สอนชาวไทย กิจกรรมในโรงเรียน และผู้สอนชาวต่างประเทศเท่านั้น ทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ส่วนผู้เรียนกลุ่มโรงเรียนตอนบนได้รับต้นแบบจากผู้สอนชาวไทยเพียงแหล่งเดียวเท่านั้น แต่อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 116 แสดงค่าเฉลี่ยระดับความเห็นของผู้เรียนที่มีต่อต้นแบบการใช้ภาษาต่างประเทศ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ผู้สอนไทย	ผู้สอนชาวต่างประเทศ	กิจกรรมในโรงเรียน	วิทยุ	โทรทัศน์	ภาพยนตร์	โปรแกรมคอมพิวเตอร์
ตอนล่าง	3.39	3.06	3.17	2.67	2.72	2.50	2.56
ตอนบน	4.17	1.33	2.33	2.28	2.11	1.89	2.06

4.3.2.9 พฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ

จากการสำรวจ พบความแตกต่างในบางประเด็น โดยกลุ่มผู้เรียนโรงเรียนตอนบน ซึ่งมีผู้ตอบเพียง 17 จาก 18 คน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉลี่ยในระดับเป็นบวกหรือเห็นด้วยว่ามีพฤติกรรมในการเรียนภาษาต่างประเทศคือการเข้ามาเรียนอย่างสม่ำเสมอ การทบทวนสม่ำเสมอ การส่งงานตรงเวลา การปรึกษาเพื่อนและผู้สอน ส่วนกลุ่มผู้เรียนตอนล่างมีผู้ตอบครบ 18 คน มีพฤติกรรมในระดับที่เป็นบวกหรือเห็นด้วยว่ามีพฤติกรรมในการเรียนภาษาต่างประเทศคือ การเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอและการส่งงานการบ้านตรงเวลาเท่านั้น

นอกจากนี้ หากพิจารณาถึงระดับความมากน้อยของความถี่ พบว่ากลุ่มผู้เรียนตอนบนมีพฤติกรรมมากกว่ากลุ่มตอนล่างในทุกข้อ คือ การเข้าเรียนสม่ำเสมอ การทบทวน การส่งงาน คำนคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด การปรึกษาเพื่อนและผู้สอน ยกเว้นพฤติกรรมที่ต้องใช้สื่อและอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่มีระดับการมีพฤติกรรมโดยเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มตอนล่าง โดยกลุ่มผู้เรียนตอนบนมีพฤติกรรมการเข้าเรียนสม่ำเสมอมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.29 หมายถึงมีพฤติกรรมในระดับบ่อยมาก และการค้นคว้าจากคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ย 2.12 หมายถึงมีพฤติกรรมในระดับน้อย ซึ่งเหมือนกับกลุ่มตอนล่าง เพียงแต่ระดับการมีพฤติกรรมที่น้อยกว่า โดยอยู่ในระดับปานกลางและน้อยตามลำดับ

ตารางที่ 117 แสดงค่าเฉลี่ยระดับของพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน แยกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	เข้าเรียนสม่ำเสมอ	ทบทวนสม่ำเสมอ	ส่งงานการบ้านตรงเวลา	ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด	ค้นคว้าจากคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต	ค้นคว้าจากสื่ออื่นๆ	ปรึกษาเพื่อน	ปรึกษาผู้สอน
ตอนล่าง	3.78	2.78	3.22	2.61	2.44	2.78	3.00	3.00
ตอนบน	4.29	3.06	3.53	3.00	2.12	2.76	3.18	3.53

โดยสรุป ทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศที่ค่อนข้างเหมือนกันในสถานที่ที่เรียน โดยส่วนใหญ่ระบุว่าพฤติกรรมการเรียนเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ทั้งสองมีความแตกต่างกันบ้างในรายละเอียดปลีกย่อยรูปแบบของพฤติกรรมเท่านั้น

4.3.2.10 ปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศ

จากการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโรงเรียน พบความแตกต่างในประเด็นปัญหาหลักๆในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน โดยกลุ่มผู้เรียนโรงเรียนตอนล่างระบุว่า มีปัญหา 3 อันดับแรกคือบรรยากาศการสอนของผู้สอน และสื่อแหล่งเรียนรู้ ในขณะที่อีกกลุ่มระบุปัญหาหลัก 3 อันดับแรกคือ ช่วงเวลาฝึก วิธีสอนของผู้สอน และการจัดคาบเรียน

นอกจากนี้ ยังพบว่ากลุ่มผู้เรียนโรงเรียนตอนล่างมีปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศมีระดับค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตอนบนในเรื่องวิธีการสอนของผู้สอน บุคลิกภาพของผู้สอน พฤติกรรมของผู้สอน บรรยากาศในการเรียน และสื่อแหล่งเรียนรู้ ส่วนกลุ่มผู้เรียนโรงเรียนตอนบนมีปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศมีระดับค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตอนล่างในเรื่อง ช่วงเวลาฝึก การจัดคาบเรียน และหนังสือตำรา โดยกลุ่มตอนล่างมีปัญหาในเรื่องบรรยากาศในการเรียนมากที่สุด และบุคลิกภาพของผู้สอนกับหนังสือตำราน้อยที่สุดเท่ากัน ส่วนกลุ่มตอนบนมีปัญหาในเรื่องช่วงเวลาฝึกมากที่สุด และบุคลิกภาพของผู้สอนน้อยที่สุด ส่วนปัญหาอื่นๆที่ระบุว่า มีปัญหาด้านการวัดและประเมินผล ไม่มีอินเทอร์เน็ต การสอนเน้นการท่องจำมากเกินไป และผู้สอนไม่คำนึงถึงพื้นฐานเดิมของนักเรียน เป็นปัญหาจากกลุ่มตัวอย่างตอนบนทั้งหมด

ตารางที่ 118 แสดงจำนวนผู้เรียนจากทั้งหมดและร้อยละที่ระบุปัญหาที่มีในการเรียนภาษาต่างประเทศ แยกตามกลุ่มโรงเรียน

ปัญหา	กลุ่มโรงเรียนตอนล่าง		กลุ่มโรงเรียนตอนบน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วิธีสอนของผู้สอน	13/18	72.22	11/18	61.11
บุคลิกภาพผู้สอน	4/18	22.22	1/18	5.56
พฤติกรรมผู้สอน	6/18	33.33	4/18	22.22
บรรยากาศ	15/18	83.33	9/18	50.00
ช่วงเวลาฝึก	6/18	33.33	14/18	77.78
การจัดคาบเรียน	8/18	44.44	10/18	55.56
สื่อ	10/18	55.56	9/18	50.00
หนังสือตำรา	4/18	22.22	6/18	33.33
แหล่งเรียนรู้	10/18	55.56	8/18	44.44

4.3.2.11 โอกาสในการใช้ภาษาต่างประเทศในการร่วมกิจกรรมของชุมชน

จากการสำรวจ ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยทั้งผู้เรียนโรงเรียนตอนบนและล่าง ต่างมีโอกาสในการใช้ภาษาต่างประเทศในชุมชนน้อยมาก กล่าวคือผู้เรียนในกลุ่มโรงเรียนตอนบนมีโอกาสมากกว่าเล็กน้อยแต่ทั้งนี้การใช้ภาษาต่างประเทศของทั้งสองกลุ่มสอดคล้องกันในโอกาสที่ใช้ โดยระบุว่ามีโอกาสใช้ภาษาต่างประเทศในเทศกาลที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามมากกว่าเทศกาลสากล

ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน โดยสรุปเชิงเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตอนบนและตอนล่าง

จากการเปรียบเทียบระหว่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศสองกลุ่ม ทั้งสองกลุ่มต่างมีทัศนคติที่ดีและชอบในการเรียนภาษาต่างประเทศเหมือนกัน ระดับความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาในระดับมากเท่ากัน ทั้งสองกลุ่มยังเห็นความจำเป็นของภาษาต่างประเทศเหมือนกัน ระดับการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมส่วนใหญ่ รวมถึงมีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศในสถานที่ห้องเรียนเหมือนกัน และผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่ค่อยมีโอกาสใช้ภาษาต่างประเทศในการร่วมกิจกรรมมากนัก

อย่างไรก็ตาม พบความแตกต่างในเรื่องระดับทักษะภาษาต่างประเทศ ความต้องการทำงานในสถานที่ที่ใช้ภาษาต่างประเทศ ความเห็นต่อประโยชน์ของกิจกรรมที่ช่วยเพิ่มทักษะภาษาต่างประเทศต่างกันทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน รวมถึงต้นแบบการใช้ภาษาต่างประเทศ รูปแบบปฏิกิริยาของพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ และปัญหาหลักๆในการเรียนภาษาต่างประเทศ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการสำรวจข้อมูลพื้นฐานการเรียนการสอนและการใช้ภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การบริหารงานเครือข่าย ด้วยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยพัฒนาและปรับปรุงจากชุดแบบสอบถามระดับมัธยมศึกษาที่คณะผู้วิจัยข้อมูลพื้นฐานการเรียนการสอนและการใช้ภาษาต่างประเทศในโครงการเดียวกันทางภาคเหนือ ประชากรในการวิจัยเป็นผู้บริหาร ครูสอนภาษาต่างประเทศและนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเฉพาะในภาคใต้ ซึ่งมีทั้งหมด 363 โรงเรียน ใช้เกณฑ์สภาพแวดล้อมทางภาษาที่ใช้พูดโดยประชาชนส่วนใหญ่ในจังหวัด เป็นเกณฑ์แบ่งโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มแรกเป็นกลุ่มโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดที่ประชาชนใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวันเป็นหลัก ซึ่งได้แก่ปัตตานี ยะลาและนราธิวาส และกลุ่มที่สองเป็นกลุ่มโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดที่ประชาชนใช้ภาษาไทยเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวันเป็นหลัก ซึ่งได้แก่จังหวัดในภาคใต้ที่นอกเหนือไปจากกลุ่มที่หนึ่ง ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เลือกมาจังหวัดละ 1 โรงเรียนซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ทั้งหมด 6 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้บริหาร 6 คน ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ 18 คน และนักเรียน 36 คน โดยมีผลสรุปการวิจัยดังนี้

ผู้บริหาร

จากการสำรวจผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจำนวน 6 โรงเรียน ใน 6 จังหวัด พบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้บริหารของโรงเรียนที่จดทะเบียนเป็นมูลนิธิมากกว่าโรงเรียนที่เอกชนเป็นเจ้าของ ส่วนใหญ่อยู่นอกเขตเทศบาล มีนักเรียนมากกว่า 800 คน นอกจากนี้ ยังพบว่าโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามใช้ภาษาหลากหลายในการเรียนการสอน ได้แก่ภาษาไทย ภาษาอาหรับ ภาษามลายูถิ่น และภาษามลายู ทุกโรงเรียนเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนสายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย ควบคู่ไปกับหลักสูตรวิชาศาสนา โดยทั้งหมดเปิดสอนในระดับอิสลามศึกษาตอนต้น และตอนกลาง บางส่วนเปิดถึงระดับตอนปลาย และยังพบโรงเรียน 1 โรงเรียนที่เปิดหลักสูตรภาษาอังกฤษในวิชาสามัญ นอกจากนี้ ยังมีหลักสูตรวิชาชีพเสริมเข้าไปด้วย โดยภาพรวมโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีจำนวนผู้เรียนหลักสูตรสายสามัญโดยเฉลี่ย 1141 คนต่อโรงเรียน และหลักสูตรสายศาสนา 1176 คนต่อโรงเรียน

ในส่วนความคิดเห็นจากผู้บริหาร พบว่าผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นชาวไทย และมีผู้สอนชาวต่างประเทศที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาบ้าง แต่พบน้อยมากในบางโรงเรียนนั้น โดยเฉลี่ยโรงเรียนจะมีผู้สอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรวิชาสามัญ 11 คน และหลักสูตรศาสนา 32 คน แต่มีความแตกต่างในจำนวนผู้สอนแต่ละโรงเรียนมาก ทั้งนี้เป็นผู้สอนภาษามลายูมากที่สุด รองลงมาคือภาษาอาหรับ และภาษาอังกฤษ สัดส่วนของผู้สอนเป็น 1 คนต่อผู้เรียนประมาณ 40-43 คน